

« БЪЛГАРІЯ » излиза въ сръб-
да и сѣбота.

Голишната цѣна прѣдплатена
е: у Цариградъ 150 гр. кайме
а вънъ отъ Цариградъ 200 гр.
кайме или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРІЯ

Писмата които ся отнасятъ
до Редакціята подписватъ ся
до Драгана Цанкова.

Личата у които става подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ
ищо не ся плаща за какво
то ся въвести въ « Българія »

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата.—Въ Търново у Г-на П. Кисимова, въ Шу-
менъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сла-
вова, въ Калоферъ у г-на Х. И. Х. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у
г-на Георгия Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Маню Стоянова, въ Котелъ у г-на Сив-
а Диновски, въ Джумалъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Янакіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хи-
слю у г-на Христодула Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у
г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиевъ у г-на Миния Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчоглу, въ Руссе у г-на Петра Зла-
това, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровича, въ Варна у Г-на Т. Х. Тулевъ и Сѣд. въ
Букорешъ у г-на Иванча Мишкова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у Г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Състояніето на работити става за на-
шители народни интереси отъ день на день
по тежко. И като, въ едно толко кри-
тически положение една недобра постѣ-
пка или едно неспоразумѣніе между
насъ може ако не да събори за съ-
кога, то поне да закѣснѣи събжда-
ніето на желаніята ни; ний сякаже
за наша длъжностъ да говоримъ за
поведеніето което съкой отъ насъ
треба да има.

Първо, нашити Българи треба да
забѣлежатъ и послѣ да забѣлежатъ на
другити че отдѣленіето ни отъ гръци-
ти дѣто съкой день по отлично ся
нашѣстваме, не произхожда само отъ
злоупотребленіето което фанаріотити
направиха отъ Хати хумаюнътъ, нъ
още че то е положено врѣхъ една
каноническа основа.

И първо, какъ нашето отдѣленіе
произлиза отъ злоупотребленіето на
Хатти Хумаюнътъ?

Въ събрашето което ся държа въ
Фенеръ за да исчитатъ противохри-
стіанскити злоупотребленія които фа-
наріотскити владици сж правила и за да
доведатъ въ църковното правленіе не-
пременни реформи, сами гръцити при-
сѣтствуваха. Нека кажимъ повече.
Българскіятъ народъ сж тѣй добръ
исключи отъ Гръцити, щото гръцити
го наричаха съкога и още го наричатъ
п а р о д н о с ѣ б р а н і е .

Нъ като ни изключвахъ отъ събра-
ніето си, тѣ ся отдѣляха отъ насъ
или подобръ тѣ ни отдѣляха отъ тѣхъ
си. Като туряха въ дѣйствиѣ Хатти
Хумаюнътъ относително за тѣхъ си,
тѣ въ начало ни оставяха съкаква
свобода да туримъ ний сами въ дѣй-
ствіѣ Хатти-Хумаюнътъ относително
за насъ си.

Прочее отдѣленіето не дойде отъ
насъ; то дойде отъ гръцити. Съ други
думи не сж Българити които ся отдѣ-
лиха отъ гръцити; напротивъ гръцити
сж които сж отдѣлиха отъ Българити.

Чрезъ това исклученіе отъ народното
имѣ събраніе и чрезъ отдѣленіето имѣ
отъ насъ, гръцити не сж искали, то ся
изнѣи, да причинятъ едно отдѣленіе
каквото е днешното. Не, тѣ исказа
само да поставятъ законно г о с п о д а р а ъ к ѣ т ѣ с и и р а ъ л ѣ к ѣ т ѣ н и . Слѣдъ като ся об-
ходиха като господари въ събраніето
си, въ рѣшеніята му, и слѣдъ като рѣ-
шиха и наредиха рѣшеніята си въ
господарското си събраніе, тѣ сякаха
послѣ че ще накаратъ В. Порта да
подвърди господарскити имѣ рѣшенія
и да основе врѣхъ Хати-Хумаюнътъ
тиранскити и противохристіанскити имѣ
нареди.

Нъ Богъ не дозволи Гръцити да
ни владѣятъ повече врѣмя. Благодарені-
я на Божіята му промислъ, случи

ся щото дѣлото съ което фанаріотити
мыслиа да покріятъ сичкити си усво-
енія съ подтвърденіето на Хатти-Ху-
маюнътъ стана началото и основата
на нашето оттърваніе.

Святото писаніе ни дума че Богъ
вкарва лошите хора въ примкити които
тѣ залагатъ за други. Прочее, това то-
чно ся случи и за гръцити. Тѣ злоу-
потребиха противъ насъ дозволеніето
което Хати-Хумаюнътъ дава. И това
злоупотребленіе ни оттърва отъ проти-
воканоническото имѣ владѣніе.

Често сме думали и доказвали че
Гръцкіятъ патрикъ нѣма каноническо
право надъ Българія и надъ Българети.
Нъ явно е че ако гръцкіятъ патрикъ
нѣма надъ насъ никакво каноническо
право, нашето съединеніе съ гръцити
не е каноническо. Днесъ това противо-
каноническо съединеніе престана и ний
трѣба да благодаримъ Бога.

Нъ не слага да сме канонически от-
дѣлени отъ гръцити, трѣба още да по-
бързаеме да наредимъ работити си кано-
нически. Прочее, това каноническо на-
режданіе на работата е съкрыщено въ
слѣдующата дума:

Каноническото поставяніе на намя-
та народна іерархія.

Защото ако имаме една народна іе-
рархія, ний ще имаме и пужднити у-
чилища за да изучимъ добри понове и
да въведемъ между насъ едно въспѣ-

таніе чрезъ което слѣдъ малко българскіятъ народъ ще ся намѣри въ числото на образованити народи.

Ако имаме една народна іерархія не само повечето злоупотребенія кои-то гръцити сж ввели ще ся исчистятъ, нъ още вмѣсто да пълнимъ кесіити на търговцити на святиги нѣща, среброто което нашити Българи ще дадѣтъ ще ся употреби въ народни добродѣтелни работи.

Ако имаме нашата народна іерархія и ако тая іерархія е положена врѣхъ каноническа основа сичко ще става между насъ съ редовенъ начинъ. И нашити Българи, вмѣсто да вървятъ кармакарашикѣ като едно башибозушко стадо, ще заприличатъ на една войска добръ наредена, добръ изучена, която подъ управленіето на искусни началници о-твива да призема образование.

Тука бы было случаятъ да кажемъ какво трѣба да правимъ за да имаме една народна іерархія съобразна съ канонити. Нъ толко пѣти сме говорили врѣхъ тоя въпросъ щото днесъ не ще говориме нищо.

Коего е нужно тука да ся забѣлжи на нашити българи е че тѣ не трѣба никакъ да зематъ чястъ въ сичко което гръцити ще правятъ за наименованіето на новиятъ гръцки патрикъ и за туряніето въ дѣйствието на наредити изработени въ народното имъ събрание.

Да бждатъ и сто пѣти подобръ направени отъ колкото сж, наредити на гръцкото събрание не ся отнасятъ до насъ, и дори когато бждѣтъ покрити съ императорското потвържденіе, тия нареди не ще иматъ за насъ никаква законна стойность, защото като сж направени само отъ гръци, тѣ сж добри само за фанариотити и могатъ да ся употребаатъ само за фанариотити.

Колкото за гръцкіятъ патрикъ малко ни е грижа ако го промѣнятъ десять пѣти въ седмицата или десять пѣти на годишната. Тоя патрикъ като нѣма надъ насъ никаква каноническа власть, не може нищо да ни даде и ний не можемъ нищо да му искаме.

Като нѣма власть надъ насъ, колкото пѣти ся смѣси въ нашити работи, той престопа законити и грѣши предъ Бога. Сжщо ако нѣкой отъ нашити българе ся отнесе до него за нѣкоя работа пристѣпва и той канонити. Зѣщото канонити искатъ събой да ся отпавя и притича до законнятъ си началникъ.

Нъ ако нашити Българи пристѣпятъ канонити и сгрѣшатъ на Бога колкото пѣти ся отправятъ до оногova до колкото канонити не допрошаватъ да ся отнасятъ, колко голѣмъ ще е грѣхътъ имъ когато служатъ като орѣдіе на незаконницити за да ся смисатъ въ нашити работи? Колко ще станатъ виновати когато, вмѣсто да работятъ за общото добро чрезъ поставяніето на законната наредба, тѣ ся трудятъ за общото зло чрезъ упавяніето на една незаконна наредба, наредба, слѣдователно, достойна за съкакво прокляняване отъ страна на Бога и отъ страна на човѣцити.

Много пѣти казахме на нашити Българи да не ся отнасятъ до Императорското правителство за поставяніето на нашата народна іерархія: Въ тоя случай ний събога думаме че въроисповѣдното и политическото начало не позволяватъ на правителството да ся мѣси въ въроисповѣднитѣ работи на християнитѣ. Казахме още че колкото пѣти нашити Българи ся отправятъ до В. порта за такива работи, ще ся пращатъ до гръцкіятъ патрикъ. Защо то ний нѣмаме законенъ началникъ припознать отъ В. порта.

Прочее, разнитѣ отговори които Н. В. В. Везиръ далъ на оный които му говорили за въроисповѣднитѣ работи, доказватъ че сме давали на нашити Българи мѣдри и праведни съвети. Ако нашити Българи искатъ една мюзюманска іерархія съ имани за попове, и съ единъ Шеюкъ-юль-Ислямъ за патрикъ, Императорското правителство може да приеме исканіето имъ. Нъ ако искатъ християнска іерархія, трѣбва да ся отнесѣтъ до въроис-

повѣдніятъ началникъ на християнитѣ а не до въроисповѣдніятъ началникъ на мюзюманитѣ.

Научихме ся че отъ страхъ да не изгубятъ *чистотата*! на православіе, мнозина отъ нашити Българи нещѣтъ да ся трудятъ за каноническото поставяніе на нашата іерархія. И за това ний молимъ оный отъ нашити Българи които знаятъ да читѣтъ да зематъ църковнитѣ ни книги или канонити и да забележатъ на другити че апостолити въ символътъ си, че св. Атанасъ въ символътъ си и въ списаніята си, че Некейскіятъ вселенски съборъ... не наричатъ църквата *православна*.

Молимъ оцѣ оный които познаватъ исторіята на грѣшкитѣ ереси да забележатъ на другити че днешнитѣ грѣци наричатъ православіе не бракословіе то на апостолити, на св. Отци и на вселенскитѣ събори, нъ това сатанско православіе което Бизантійскитѣ е-внухи измаисториха въ 9° столѣтіе.

Нека прочее събой го знай, думата православіе което означава истината Христова църква е употребено отъ гръцити за въроисповѣдното здание на бизантійскитѣ е-внухи.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИ РАБОТИ.

Цариградъ

Юлія 11/23

Миналата седмица ся потвърди съ единъ съборъ, тоя пѣтъ не фарисейски въ ушѣ като народенъ. Егонсто-чорбаджитѣ въ Цариградъ распритиха билети за да свикатъ това събрание което, както събой ще го помыли, бѣше станало нужно.

Много лакарди сж хортували въ това събрание; четири нѣща сж разгѣдали и ушѣ сж рѣшили; незнамъ. Една комисія сж избрала за училището. Не бѣхме щастливи; не аресаха нашити членове които изложихме за юрискт; тѣ не намѣрили, както ся види, способност у тѣхъ и православнитѣ учени които ся чакаха отъ православна Русія не ще дойдатъ.

Едно нѣщо което ний незнаехме и което нѣкой отъ нашити Българи незнаеше ся открито въ това събрание.

Нашити егонисти поискаха, както сѣкаждѣ да продаватъ чорбаджлъкъ и тамъ. Единъ отъ тѣхъ обявилъ въ срѣдъ събранието че Българското училище въ Цариградъ било чистно, че не е народътъ който го обдържа въ нѣколцина егонисти сир. ефорити въ чистото на което е и той. Не чута работа! Точно голѣмо рололюбие, бывало ли е! до токо тѣ смѣяли да докарать безсрамностьта; до токо искать да поддигать ненавизданіето народно.

Нъ ний знаимъ, и мпозана отъ тукашниты Българи знаятъ че егонистити земать средствата за обдержаніето на училището отъ една чужда рѣка която иска да еи правятъ вліаніе между насъ и която употребаватъ сѣщити егонисти като слѣпа машина, като въорави оръдія. Има повече. Тая рѣка съ това прави да не може нашія народъ да има едно народно училище добръ наредено.

Ема друга комисія сѣ отредила за да ся трудятъ за Българската иерархія, смѣтатъ работа. Предъ токози мѣсяца ся опредѣли таквази комисія, и безъ да ся иска смѣтката за дѣлата ѝ, избиратъ друга! Нъ тога е по смѣшно, дѣто опредѣляватъ за новата комисія членове, които не присѣтгововали на събранието, то ще рече да нѣма комисія вече.

Предложило ся още въ тоячѣсборъ да ся даде на Н. С. едно потвърдетелно писмо подписано отъ народътъ. Най послѣ, замислили сѣ за изданіето на чорбаджійскитъ вѣстникъ и и малко нѣщо за чорбаджійскити книжници като че чорбаджійскитъ вѣстникъ палъ е подъ влганіята на Българскитъ народъ за да прави единъ отъ прѣдмѣтити на едно народно събрание, и като че егонистити иматъ право да ся бъркатъ с а м п т ѣ въ Българската Община; защото за забѣлжаніе е че отъ Балканъ само нѣколко мекерета присѣтговували; другити отказали.

Предложеніето было да даждъ чорбаджійскитъ вѣстникъ на нѣкого за да го издава и да му ся помогни нѣщо. Отъ дѣ ще му ся помогне? Ако егонистити искать да обдержатъ вѣстникъ за да продаватъ мухлясанити си идеи, нека турятъ въ такова расположение чистити ся кесии. Народътъ нѣма нищо да прѣдобѣи отъ тѣхъ. Отъ кога той ще с дѣлженъ да плаща и за кефѣтъ на егониста-Чорбаджити?

на какъсо това събрание било единъчко въ родѣтъ си и искренности, поне отъ стра-

на на фарисейти, не была едно отъ главниты му условія. Дори и Пилатъ, не ся омилъ рѣшити предъ народътъ за да ся покаже невиненъ.

Най забѣлжителната случка въ това събрание была напредваніето на мекерелкътъ. Той направилъ непозазанни успѣхи. Нито единъ отъ човѣцити не може помисли такъвъ напредкъ, нито единъ не може си въобрази непознискити му крачки. На Българската църква, както въ балканъ, точността му была първата грижа и настоявала сичкити му движенія. Никога слуга не благодарилъ токо господарѣтъ си; никога чорбаджія не е видѣлъ такъвъ заслуга. То было да ся чудимъ и мисимъ.

Новинити които прѣехме отъ България сѣ до 7 юлія.

Испитаніята въ Ямболъ сѣ продължили тая година отъ 20 до 27 юлія и много повече сѣ отличили отъ онѣхъ годшинити поради порядкътъ въ наукити. IV класъ ся испиталъ на кратка св. исторія, крат. катихизисъ, слав. граматика до мѣстоимѣніето прѣводъ отъ Слав. аритм.-дробно-краснописаніе II-ъ класъ на исторія, слав. грам., прѣводъ отъ славянски, аритметика до тройното правило и политическа географія; II-тъ, катихизисъ, слав. граматика и разборъ, слав. прѣводъ русска! грам.; аритметика, алгебра до първ. степенъ и едно непознато, матем. географія и рѣшеніе на нѣколко задачи; I-ъ, русска риторика първа часть, аритметика теорическа, алгебра и рѣшеніе на нѣколко задачи отъ първата степенъ и съ много незнайни и всеобща исторія. Ученицити отъ взаимното училище сѣ испитали на кратка св. исторія на чтеніе численіе и краснописаніе.

Дѣвицеското училище и то дало испитанія които ся свършили въ единъ день. Дѣвойчетата сѣ ся испитали, единъ на Българска граматика и художнословіе, аритметика отъ дробити, св. исторія, кратки катихизисъ, географія полит. и краснописаніе; другъ на кратка св. ист., аритметика четертъ прости дѣйствиія, Българска граматика (сѣществ. имя); а третити на чтеніе и чистописаніе. Сичкити въобще дали испитаніе на рѣкодѣіе.

Въ близната недѣля станало публичното испитаніе дѣто присѣтговували множество граждани отъ двата пола. Хяхамъ-Башіятъ Г. Рафанъ почелъ това училищно тържество съ присѣтствието си. Г. Чинтуловъ главниятъ учителъ изрѣклъ слово въ което нап повече похвалилъ църковниты епитропи

коити съ голѣмити си старанія посрѣщнали огромни разности. Тържеството сѣ сключило съ царското многолѣтствіе, съ чиститеніе на Н. С. Илариона, на градоначалницити и епитропити.

Отъ наша страна ний ще похвалимъ и чистити Г. Чинтулова и г-жа учителката за добрити успѣхи които сѣ плодъ на стараніята имъ и на грижити имъ. Благодареніето на жителити было въсхитително, то ще имъ е доста за сѣкаква награда. Г. Рафанъ е достоинъ за сѣкаква признателность. Г. Рафанъ, дума дописникътъ ни, е много заслуги принеслъ и принася на нашити учебни заведения. Ученолюбивъ и дѣятеленъ, Г. Рафанъ ся трудилъ и старалъ като чистъ Българинъ за сѣко общо добро за нашіятъ народъ.

Котленскити училища отъ день на день по злѣ отиватъ. Слѣдъ Великденъ, учителити искали да затворятъ училищата по причина че имъ ся неплащало. Нъ по свѣдѣтити на църковниты епитропи тѣ сѣ рѣшили да слѣдватъ работата, съ условіе че ако до юлія не имъ ся заплати отъ общината, то тѣ да иматъ право да правятъ какъто щатъ. До десетъ юлія, отъ кога е дописката ни, училищнити работи ся стоятъ тамо дѣто бѣха зимасъ, дѣто бѣха слѣдъ великденъ. Спомоществованіе ся отворило; 50,000 гр. сѣ написало нъ нито една пара нѣма на видѣло Х. Петръ х. Матеевъ казалъ че дору не дадатъ другити и той не давалъ. Сѣкой сѣ мжилъ да тури въ дѣйствиѣ това рѣшеніе.

Чорбаджи тамамъж искали да направятъ частни училища и да прашатъ дѣцата си Ний быхъме имъ препорѣчили севгеліятъ имъ Венесамина за учителъ. Младити сѣ противили на такава постѣпка която туря въ опасность дѣцата на сиромасити. Нъ кой слуша младите? Чорбаджити ще паднатъ ли токо ниско додѣ ся съгласятъ на желаніето на младостта? Предложило ся да ся избиратъ епитропи отъ еснафити. Чорбаджійскити интриги надвигли и чорбаджити сѣ уплашили да не ослабне чорбаджійскитъ имъ. Тѣ въ Котелъ нѣма училища, слѣдователно нѣма епитропи, слѣдователно нѣма учители или подобръ учителити сѣ като мечтатели сѣни, истинни фантоми близо да ся оттеглятъ.

Фанариотизмътъ има голѣмо владѣніе въ Котилъ въ сѣрдцата на чорбаджити. Додѣто да даватъ сичкити си грижи за да наредатъ учебнити си заведения, тѣ ся покланятъ на Венесамина, покланяятъ ся на женити му и ся показватъ странюлюбиви къмъ онѣгова който

нимъ направил най голѣмо зло. Това състояние на работити не може да се продължава въ Котелъ, безъ да докара голѣма вреда въ моралното нѣмъ положеніе безъ да ги введе въ голѣмъ срамъ предъ очите на нашите Българи.

Довичъ ималъ въ първите дни на Юлія радостта която отъ Великденъ пълни сърдцата на нашите Българи. Ето какъ сѣ изразява дописникътъ ни: Девѣтъ отъ три юлія быде за насъ тука въ горнекрайските училища и църкви неискана отъ похвала и увеселение, и голѣмъ въсторгъ бѣше у сърдцата ни по причина че едвамъ днесъ ся жаса многолѣтната на милостивия ни царъ, Свѣтапетъ.

Истинна радостъ осѣщаха сърдцата ни които сѣ наранили отъ толко години на самъ отъ тѣзи прокляти караказански църкове. Нѣ имаме пълни надѣжди че любезниятъ ни господаръ ще се умилистави за върнати си подданици и ще нѣмъ отдаде правда.

Това приключеніе ся извършило противъ заповѣдта Н. П. Икаріона който казва че не бива царската пѣсѣя да ся пѣй въ църквата. Че самоковскіятъ Паисій ималъ ли е другаръ въ Ловечъ! Нека ловчанскіятъ Иларіонъ на динки добръ въ основа което щему кажимъ. Има днесъ една истина толко обикновена, толко турена въ дѣйствието што заслужа да ся припознае отъ сѣкого. Тя е че нашите Българи сѣ твърдо увѣрени че сѣкой владика или попъ който е излѣзълъ изъ караказанска кетура е незаконически незаконенъ за тѣхъ и слѣдователно че нѣма власть надъ тѣхъ.

Съ това тѣ иматъ въ расположеніето си епископѣти и ако днесъ ги слушатъ малко нѣщо утрѣ нѣмъ даватъ пѣтьтъ. Отъ друга страна, народътъ въ Ловечъ и по селата е отъ много врѣмя затъ расположенъ къмъ Г. Иларіона и не е благодаренъ никакъ отъ поведеніето му. И дописникътъ ни извѣстива че гражданѣти сѣ вече готвели да ся шитатъ съ пастирѣтъ кой е сватъ и кой кумъ.

Умоляватъ ни да отворимъ стѣнѣвети на листѣтъ си на слѣдущето обявление:

Предъ нѣколко дни явихме чрезъ Българіа, за съгражданіето на едно училище въ селото ни по днешните наредби. Нѣ ний видѣхме че това полезно дѣло е погорѣ отъ силити ни и сме оскудни отъ пуждната помощъ за да можимъ да си построимъ поскоро и наредимъ новото учебно заведение, дръзнахме да ся отправимъ до родолюбивото и ученостюбното на нашите едипородни за да просиме помощъ за улесненіе на то-

ва наше предприятие, каквото отъ сребро и учебни книжки подарѣкъ и да можимъ съ тоя начинъ да ся подкрѣпимъ въ горѣщото си желаніе за въспитаніето на дѣцата си.

Така помощъ и тоя подарѣкъ не ще зарадва само насъ, още и другити околни села отъ които дѣца ся пращатъ въ нашето като що е сръдоточието. Тѣ села сѣ Мердана Дратрово, Добриденъ и Козаревецъ. Ако имаме честь да заслужимъ великодушіето на нашити съотечественици, ний ще нѣмъ упазимъ вѣчно най дълбока признателность. Помощта ще ся испраща въ Търново до Г. П. Кисимова

Имаме честь да потвърдимъ настоящето и да ся подпишемъ.

Настоятели.

Златарница юлія 3, 1860.	П. Стояновъ.
Попъ Венеампъ	Д. Вакачиевъ
Попъ Костандия	С. Донювъ.
Попъ Иванъ	М. Ратковъ.
Попъ Никола	Ц. Петровъ
	Г. П. Василевъ
	кметъ

Надѣваме ся че нашити българи щематъ доста родолюбіе за да помогнатъ на това полезно дѣло което е назначено за образованіе на младинѣ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Кюстендилъ Май 1

(Продълженіе)

«Діонисій се отговаря: яви самъ казавъ че що правимъ отъ кесіята си че плащамъ за споменъ и за акаретъ.» Тѣже развали касата училищна, общава нѣмъ се оти отъ сега той ще плаща на учители, проповѣдава резъ вѣстниците че прави шпитала и богословско училище, распраша по други епархии за милостыня. «Харчува 30 хиляди гр. отъ кесія, собира 450 хиляди само отъ кюстендилската епархія, иска да тури спитропъ отъ чорбаджитѣ, тѣ му искатъ хесапъ той нѣмъ казва 85 хиляди харѣ и милостыня ни пара, ето какво му е богословското училище.»

Най напредъ като дойде презъ Іануаріа, затражи митрополіята послана сосъ чоха и вуна, която былъ собралъ напредъ по 5 ока отъ священникъ, казватъ му тѣя шо сѣ купили отъ протосингела му тогава, не вѣрва ги!! казватъ му дека са пренесени парцалето отъ кистилката му, той прави углухци ... па и до днесъ тако вые послана оставихъ митрополіята, араджайтъ: послѣ потражи 17 хиляди гр. че былъ похарчилъ за училището, напредъ отъ кесія! той пресѣкалъ и листето на кондика та кога пошелъ, и 12 хиляди гр. борѣ църковенъ направилъ, сега оти му не даватъ бащите ни църковната много малка сермічка той метъ копаръ!! всичко му е зеръ да охлопа църковните пари като напредъ предъ 14 години да докара човѣците на тѣраъ и та послѣ като възко умага.

Дохожда даскалица предава я на чорбаджитѣ, ето доведохъ вы я, азъ толко быдохъ каджръ, та вые плащайте!! ... декаму остана даго шо думаше оти той ще плаща на учители; разболехасе 2-ма отъ затворените у хапсаната пратиха ся у прѣквата декато и уиѣрѣха, молетъ му се и турско и бугарско да прибере другитѣ у шпиталата, той не чини кабулъ, «него чинимъ кабулъ...»

«Това него чинамъ кабулъ болни да прибирамъ.» Като чуха агитѣ сожалиха се и подписахасе и оны на мазарѣ што го беха направили по простите турци за растуранѣ на богословското му училище пожеже и оны агитѣ са радуваха изнапрещъ като слушаха че се прави шпитала и проч. но дѣломъ като видоха оти е зданіе за саркоше и бекриа и за ... познаха и оти се прави за интересъ на П. пофковцы, п. крѣкмана, П. Дакила, и калугера х. Авксентіа а най вече за соблачанѣ на райта вознегодуха и воспреха работата. Нѣкои ся санизе низъ Цариградъ, за тука нищо незнае излагани и подошрили отъ П. крѣкмановитѣ сынѣве у Цариградъ, ревностію християнскою побудени, и отъ испѣ пофковцы насжканп, вѣрватъ и защищаватъ владишкото раскошество, но и то не е за чудо! кога нѣмъ ся излагахме што гледаме сѣкп денъ сосъ очите си, колми паче оны шо не видатъ и само сосъ уши слушатъ! като е за акаретъ на училището кюстендилско зашто не плаща или баре не помогне нѣщо на училището; зашто не предаде хесапъ; зашто иска, и показва 85 хиляди гр. харѣ; зашто бари не плати на учителката; на която докде да збере милостынята даваше по единъ хлѣбъ на день, но послѣ и него пресече, като шо пресече ни хапсаната шо дава нѣколко време. на воскресеніе никому нищо не даде, зашто лани далъ хилядо 500. като е за акаретъ на прѣквата, зашто пресече прѣжковитѣ приходи; но и още воспира и дискошчето и тражи Гюлъ яги и змири да се кади, ... като е шпитала, зашто не прибира болнитѣ, зашто е акаретъ на геререченіето 4 фамилии хакъ варъ, и за неговото раскошество но за обществото!!!...

Това сѣки позна и оти не е акаретъ но фенерскѣ нѣхетъ да охлопа прѣжковитѣ парички, щоса се собралѣ. Отъ какво излезва първо патъ предъ 14 години като шо охлопа тогава сосъ името училищно 85 хиляди гр. така и сега на свята богородица не трѣбали пари! «нече да я вѣнчаваме топа дума но да направиме акаретъ! камо му акарето.» по три пѣти у една година милостыня бива ли. царѣ не зина три вергиа у

една година, акаето е на речените фамилии и на Евреото що му работатъ съсъ парите, а на школяга що; да не губатъ секи день дѣцата да чистатъ гробищата, да преносатъ каменѣ у бахчата, да пунатъ дупките съсъ песокъ, да оставятъ безъ уроци, да се губатъ книгите, това има акаето! » бентъ шу Кестендиан баттараджанмъ? ище баттарди я даха не истержъзъ: » училището нѣ запустѣ, прѣквата нѣ затвори, митрополѣята мѣхана направи, сиротиня соблече, никой маслахатъ не гледа, на мезличъ, не ходи, друго що искаме; нуждите нѣ съсъ харзуалъ гледа, блазе имъ! а какво врѣщи съсъ харзуало; доносатъ му го, той безъ да го прочати пише отгорѣ на еиуряшина свѣщенникъ прегледап тая работа и кажи ми какво е » псвржнѣсе давѣята!! попдаче му се нѣкой за нѣщо, той казва бентъ кади дѣлѣмъ, мухти дѣлѣмъ харзуалъ ялѣ!! дунатъ му да защищава сиротиня. » я не сѣмъ забитъ, лѣзъ самъ владыка!! тѣя сичкити работи като глѣдатъ нашите чербаджѣи и градоначалници и по умни челоуѣцы те глѣтѣся на страна, и никой му неходи у митрополѣята, освенъ п: пофковцы а той казва че не чатъ доброто на отечеството сп. и напича ги секи часъ глава глава дебела глава аджаба кой е онай христѣянинъ що нече доброто и црква и училище, но като глѣдатъ лукавото му намѣренѣе все да граби и соблича сиротиня, а що не истразнува никогда отъ ракия това не е наша работа.

Не стигна му лани що зема два ката и повише, но сега пакъ прати епископо да ходи по паберокъ отъ село на село да светнѣ пода и да напнѣса и да благославѣя що не благословилъ той лани, (никѣй не повнѣ да са живѣли до сега у Кюстендилъ двама владыцы) едниъ дере другѣо скуби, а п: пофковцы като кражѣже пѣятъ кражѣта на спромасите, а Стамболскитѣ сензи мислятъ че имъ ся добро прави! кога дойдатъ тогава ще видятъ!!! владыката облича и храни дѣцата нека они не промышляватъ, пищо за нѣхъ, и нека остратъ жѣбя на кога дойдатъ че нѣхъ запази по едниъ пѣгарѣ за возмездѣе като и що заплати и на Охридѣяни съсъ нѣхните пари три пѣти ходи на Цари-градъ четвѣрица сурдѣса и кѣшити имъ запустѣи нѣхъ пропади, цркви и мандри (манастире) нѣхъ направи, и сега 150 хиляди нѣхъ тражи че отъ кесѣя е харчилъ, и Охрида просвѣтилъ отъ баща си съсъ гемѣя пари докрахѣ!! здравствуватѣ соотечественницѣи и веселѣте ся сподобихѣ за таковъ доброжелателѣ пастырѣ и отецѣ.

Истинното състояніе на котленскитѣ общи училища

Господине редакторе на в. « Българія »

КОТЕЛЪ 10 юніа 1860.

Въ брой 52 и 54 вашего вѣстника съ удоволствѣе прочетохми въ изглѣдѣтъ ви и едно особно изложѣніе въ което дописникътъ ви казва чи приходить на училищата сѣ добрѣ наредили че се събрали до 120,000 че еше сѣ събиратъ, и че всичко туй станало съ стараніята на Г. Х. Петра Х. Матеевъ. Това като прочетохъ увѣрявамъ ви Г. Редакторе много се зарадвахъ; защото бѣхъ въ Котелъ и бѣхъ на нѣригъ сичкити общи училища затворени, по причина на котленскити и родолюбиви и ученолюбиви старци, които отъ чистѣя ревностъ кѣмъ учѣніето, не бѣха заплатили за едниъ година на учителити ся.

А най много не зарадва горнѣото изложѣніе понеже отъ много котлянци сѣмъ сѣмъ да казватъ че Г. Х. Петръ Х. Матеевъ е, който най много дрепатѣствува на напредваніето на училищата; ушъ за да не ся научатъ младици по много отъ него и да не могатъ да разбиратъ тайнитѣ му замисли. — Почудохъ се сѣмъдовательно за прѣобрацаніето на тоя новий Савла и рекохъ че: белкимъ нѣкой божественна свѣтъина и него блѣскаво е огрѣла и е трѣгналъ въ любородный пѣтъ. Но..... всичко было една чиста и опашата лѣжѣ!! — Рѣшихъ се сѣмъдовательно пакъ да ипна презъ Котелъ и да ся увѣря очевидѣо: по като разпитатъ добрѣ, научихъ ся отъ твърдъ здравѣи мѣста сѣмъдующето, което и ви безпристрастно и точно излагамъ. Като затворили учителити презъ велики пости училищата споредъ дѣто не имъ заплатили, еснафити и нѣкой млади котленци скокнали на кракъ за да управятъ тѣзи работа; зѣли да ся каратъ съ старити; и — най сѣмътъ се нѣрѣкло да се събере едно общо спомоществованіе, отъ което да се състави една обща касса, да сѣмъ дадатъ тѣя пари съ лихва, и да се заплаца на учителити редовно.

Тѣй старцити наредили да ся наредатъ училищнитѣ приходи и всѣки подписъ по една извѣстна сума.

Въ сѣмъдствіе на туй писменѣо спомоществованіе възкачѣла се сумата до 50,000 гроша. А Колкото за Г. Х. Петра Х. Матеевъ, когото толкова хвали вашѣй дописникъ, извѣстѣхъ се отъ здравѣи мѣста какъ негова милостъ се былъ подписалъ за 4 хил. гроша но като му рѣкли да брѣи парѣтъ, онъ отвѣщалъ че *дуру не даджѣ всичкитѣ и азъ ни парѣ не давалѣ* а отъ другъ страна, (споредъ казаніето на котленцитѣ) дѣйствовало се чрезъ приверженницѣи и сѣмъслѣнницѣи за да се всичко развали; и — никѣй ни парѣ да не даде. Вы разумѣвате, г. редакторе, че когато въ една общинѣ сѣмъществуватъ такива интриги, и когато

желаніето на нѣкои ушъ любородни Котленски старци было да не напредватъ училищата, но всичко да трѣгне назадъ, и училищата, да запустѣятъ разумѣвате думамъ, че и отъ 50,000 гр. що се принесли п и с ѣ м е н ѣ о за котленскитѣ общи училища, ни едниъ парѣ не се дала въ брой; но всѣки който се былъ подписалъ, казвалъ по прѣмѣртѣ на Х. Петра Х. Матеевъ че *дуру не даджѣ другѣтъ и азъ ни парѣ не давалѣ* и тѣй — никѣй не дажѣ! ... Разумѣвате лесѣо при това че толкова похваленѣо спомоществованіе отъ 120,00 гроша, за което толкова много се старалъ Г. Х. Петръ Х. Матеевъ, составило се не отъ 120,000 гроша, но отъ 120,000 *нулы*, и — Котленскитѣ училища, казва дописникътъ ви, що цѣфѣятъ отъ сега натакъкъ ... — тежко и горько дуру има кассата имъ 120, *нулы*, събрани отъ ревностнѣтъ и любородни (?) старци каквѣто Г. Х. П. Матеевъ и проч. нему подобни.

При подписанѣето на горѣрѣченнитѣ спомоществованія котленцитѣ призывали и учителѣтъ и имъ рѣкли, че парѣ вѣщъ се събиратъ, и сѣмъдовательно да се неоятъ, но да отворятъ училищата и да си глѣдатъ работѣтъ — Учителитѣ ее довѣрили на честнѣтъ (!?) общанія на почтенната котленска община и отворили училищата; но ... подирѣ нѣколко дни се увѣрили чѣгрошовѣтъ се обѣрпали на голѣ *нулы*, записаны въ тефтерѣтъ: пакъ не имъ се заплатило. (сѣмъдѣа).

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Ж. де Константинополь обнародва сѣмъдующата дописка отъ Беирѣтъ, 3/15 юліа относитѣлно за приключѣніето въ Дамаскъ:

« Пощата отъ Дамаскъ стигна завчера на 1/13 кѣсно, и донесе новинѣи отъ тоя градъ които сѣмъ до 12, осмѣ частьтъ вечерѣта. До тоя послѣденъ часъ, бунгѣтъ сѣмъдвалъ съ сичкѣи си ушъжѣсъ: съ вѣтрѣннитѣ оунтовницѣи сѣмъсѣдинили и възкашѣи които стигнали въ Дамаскъ като видѣли димѣтъ и пламѣнитѣ. Тѣя чужденци сѣмъ Бедоемѣ

Туркмени, Кюрди, Мунтуали, Ансарии, и Друзи които сж хвърлили връхъ клетіятъ градъ за да допълнятъ дѣлото на опустошеніето начато отъ нѣколко на жители. Бунтовниците въ градътъ не были повече отъ 200 души. Сичкити християнски махли, сир. 6,000 къщи, изгорѣли подобно и нѣколко мюсюлмански и еврейски къщи. Пруссеското, Русското, Австрійското, Оландеското, Белгійското и грцкото консулата станали на пепель. Сички-ти църкви, мѣнастири, патрикани пострадали сж щото. Осемъ калугери французски сж убили; единъ Англійски мисіонеринъ сж закладъ въ улицити. Американскіятъ вице консулъ е опасно раненъ. Кolkото за Г. Аб-Куци вице-консулъ Оланд. нищо не потвърдява че е убитъ.

« Бунтовниците не бутнали Англійското консулато. Къщата на Абдель-Кадеръ съдържава 2,000 християни които емиринътъ защитава противъ бунтовниците съ до хілядо Алжерци. Въ крѣпостта има множество християни които ако и да сж забранени противъ нападаніе сж лишени отъ яденіе. Мнозина мюсюлмани отървали у тѣхъ си съ хіляди християни. Не може още да се познае числото на жертвити, нѣ трѣба да е доста голѣмо...Ахметъ паша граждански и воененъ управителъ стои въ крѣпостта. Мухамеръ паша отъ Смирна наименованъ граждански управителъ въ Дамаскъ стигна тука на 12 и тръгна вчера за службата си съ 1200-1400 войни. Много фамилии отъ Беирутъ тръгнали за Александрія. »

Нужно е тука да се забѣлежи че Дамаскъ има 200,000 жители отъ които само 30,000 християни. Една друга дописка извѣства че Мухамеръ паша стигналъ въ Дамаскъ. Въ сжщото врѣмя стигнала и една войска отъ 3,000 души съ единъ линіенъ вапоръ и съ двѣ фрегати.

Кolkото за беирутските работи една дописка и тя отъ 315, пратена до Измиръ казва че миръ сж заключилъ и подписалъ между друзити и хрис-

тианити. Ето какъ говори тая дописка

« Съ силата на трактатътъ на Шекибъ ефенди, Друзити и християнитѣ въ Либанъ сж управляватъ сами съ двама каймаками. Правителството на Поргата не можеше да се смѣси въ управленіето имъ. Двама народи немояха никога да сж търпятъ. Християнитѣ много благодарствуюваха чрезъ мирътъ и търговіята имъ съ Европейцитѣ, и тѣ сж были доста слѣпи за да подигнатъ бой. Междоусобниятъ бой въ Либанъ не зачули никого. Нѣ градовети които не правятъ часть отъ трактатътъ на Шекибъ ефенди трѣбало да се защитятъ, Хасбейя и Рашей зависятъ отъ Дамаскіятъ пашалжкъ и иматъ сѣкой по една гарнизона. Въ Дамаскъ стои сераскерътъ съ войска. Дейралъ-Камаръ зависи отъ беирутскіятъ пашалжкъ и има гарнизона. »

« Мирътъ сж подписа между Друзити и Християнитѣ. Градовети Захле, Хазиія, Рашей и Деиравъ-Камаръ сж исклучени защото не правятъ часть отъ трактатътъ Шекибъ. Прилагатъ че има нѣколко шени християни които не подписали мирътъ. Християнскитѣ фамилии начѣвуватъ да влизатъ въ селата си; треба да се надѣваме че ще намѣратъ тишина и почивка. »

Н. В. Султанътъ даде заповѣдъ щото Сирійската войска която е 20,000 души да се уголѣми и писмата извѣставатъ че 6,000 души тръгнали за Дамаскъ, друга войска сж учиквала отъ Воло. Голѣмо количество храна сж праща отъ императорското правителство за Беирутъ за жертвити.

Началото на одобреніята които сж туриха въ положеніето на Неаполското правителство сж удържава. Безъ да иска да помогни на министритѣ въ дѣлото имъ, либералната партія сир. поголѣмата часть отъ гражданитѣ сж пазатъ отъ сѣкакво противаніе.

Министрътъ на вътрешнитѣ дѣла отпраща едно окръжно писмо до управителитѣ на провинціитѣ за да имъ забѣлежи вървежътъ когото треба да сѣдватъ въ днешнитѣ обстоятелства,

думатъ че тоя документъ е пѣмъ съ много либераленъ и постояненъ духъ. Той обявява че уставътъ когото царътъ даде на народътъ си му сж за сѣкога; че тия устави правятъ една нова епоха и че сичкитѣ чиновници сж длѣжни, въ изпълненіето на длѣжноститѣ си, да поставятъ поведеніето си връхъ благочинни успѣшни и свободни начала които ще сж отъ сега основата на общенародното право въ царството.

Приговоритѣ между Неаполъ и Сардинія сѣдватъ дѣятелно и Франция, думатъ, не престанува отъ да сѣдѣтъ Туринъ да покажи една примирителна политика къмъ правителството на двѣти сициліи. Отъ Туринъ тръгнаха двама дипломати, Манна и Виненверъ, за да извършатъ тая мъжна работа и свържатъ между двата кабинета добри сношенія и едно политическо споразумѣніе които ще сж първата стѣпка къмъ рѣшеніето което сж нетърпимо чака.

Нѣ сардинското правителство не сж рѣшава още да влѣзе въ приговоръ. То положило четери точки които ще бѣдѣтъ основата. Нѣ ако условіята наложени отъ Сардинія сж дѣйствително такива, види сж мъжно неаполскіятъ царъ да ги приеме. Треба му да се отрече отъ Сицилія, да се обърне противъ Австрія и противъ Папата и притова, ще придобіи сѣюзътъ съ Сардинія само когато Нааполитанитѣ сж покажатъ благодарни отъ конституціята.

« Нито отказва нито приема, думатъ *Патри*, такава е политиката която туринскіятъ кабинетъ видиса приелъ относително за сѣюзното предложеніе което неаполскіятъ дворъ направи: сир. търси да печели врѣмя. » Еднъ Италиански вѣстникъ глѣда това средство като една нужность за Сардинія защото това ще служи да направи неутрално дѣлото на дипломатитѣ, които върватъ че за да се отърве неаполската династія, сардинія е длѣжна да

приеме единъ съюзъ когото нищо неоправдава.

Ето реформите които неаполскіятъ царъ въвелъ въ царството си: Туряніето въ дѣйствиe на конституцията отъ 1848; Парламентътъ ще се свика въ неаполъ за 10 Септемріа 1860; електоралните събрания се свикватъ за 11 августа за да избератъ депутатити закони за пресата, една комисія се опредѣлява отъ четири членове, подъ зависимостта на министерството на вътрешни дѣла и подъ председателството му, за да приготви проектити на електоралниятъ законъ, на законътъ за народната стража за управителното назначаваніе за правителственіятъ съветъ, и за отговорността на министерството.

Мисълта за реформи не се обжда само въ неаполъ, тя владѣй въ Римъ. Отъ денъ на денъ се учакуватъ да се издадатъ. Ендепандансъ Белжъ описва както слѣдува състояніето на духовети въ тая държавя:

» Г. де Граммонъ се учакува въ Римъ съ голѣмо нетърпение отъ партіята която кара папата да направи реформи. Двѣ влианя се люлеятъ при негово свѣтъство: оныя които искатъ днѣшното състояніе на работити (згати чго) и оныя които искатъ промененія. Папата думатъ е нито тукъ нито тамъ; само връхъ една точка е постояненъ: тя е да отгласни съкакво споразумение съ Викторъ Еммануила. Ето една случка която доказва че ако Папата не се рѣшава още, клони много къмъ противеніето. Въ пътуваніето си до Чивита Векія св. отецъ рѣкълъ на жителити които дошли да го поздравятъ и да му покажатъ радостта си: «Нося съ себѣси нѣкакви записки които ще причинятъ голѣмо благодарение на управителътъ и на жителити на единъ градъ когото обичамъ; и послѣ като ся обърналъ къмъ управителътъ, рекълъ му: преди да тръгна ще имамъ една конференція съ васъ и ще извършимъ нѣй двамъ въ нѣколко минути за интересътъ на градътъ повече работа отъ колкото можаме ако имаме при насъ си два избирателни Събора

Ако заематъ отъ 50 милиона несполучи правителството ще ся намѣри въ голѣмо главоболіе.»

Конференціята която ся предложи за рѣшеніето на Швейцарскіятъ въпросъ занимава сегисъ тогисъ дипломатити въ Европа. Събираніето ѝ ся отложило до Октомвріа и ще ся състави отъ представници на силити които съставиха Виенскіятъ трактатъ и които сички ся склоняватъ че това сръдство ще произведе рѣшеніето на тая въпросъ. Австрія обявила че тя е готова да ся намѣри въ една конференція нѣ като французското правителство показва три пѣти за рѣшеніето, тя оставя на него да придума другити сили и ся обѣщала че тя е готова.

Една главна конференція отъ германски законодатци ще ся събере слѣдъ малко въ Берлинъ за да състави еднѣкво законодатство за сичка Германия относительно за гражданскіятъ и казенниятъ кодици. Министрътъ на правосѣдіето позволява на сичкити народни законоданици да участвуватъ въ тая занимаія.

Извѣстиятъ че австрійското правителство готвяло важни мѣрки за въ полза на проаци, тая проациа е языкъ сѣ ввелъ като официаленъ, и погорнити началства употребявали матерниятъ си языкъ въ свѣдненити си сношенія. Пишатъ отъ Триестъ че Австрійското правителство земаго голѣми мѣрки за да укрѣпи Венеція. Въ Верона трудовети ся управляватъ отъ 14 офицери, шестъ топовни кораби ся правятъ връхъ рѣка Гарда. Въ Венеція мхчатъ ся да придобятъ изгубеного врѣмя и Австрія е пълно въ състояніе да защищава Венеція; послѣднити приключенія въ Ломбардіа и Средня Италіа ѝ налагатъ длѣжностъ да не жертвува политическити си права подъ политическото славоміе на Сардинія.

Пишатъ отъ Остандъ, до Нордъ «Днесъ е явно че Н. Ц. В. Прускіятъ князь регентъ ще стигни тука

въ началото на идущіятъ Августъ. Той ще чака на Остандъ Н. В. Англійската царица която ще иди въ Белгіа къмъ септемвріа, епоха въ която ще ся кръшава въ Берлинъ дѣтето на прусската княгиня, дѣщеря на Викторія».

Императоръ наполеонъ ималъ намѣреніе да иди на Шалонъ, за да приглѣда тамошната ордіа гдѣто ще има едно вижданіе съ Викторія.

Новинити отъ Шангъ Хай извѣстиятъ че голѣмо движеніе имало между Кинезити по слѣдствие на единъ бунтъ. Въ Нанкинъ импораторската партія была принудена да ся отгѣди слѣдъ като загубила артилеріята сп. Хузанъ сѣ въврилъ въ рѣцѣти на союзната комисія. Французити ся населяватъ въ Хедео, въ проливътъ Печили. Подтвърждава ся дѣто правятъ голѣми крѣпости на Таку. Въ Кантонъ, на 22 майа бунтовницити навли императорската войска.

Лондонъ 13/1 юліа

Вчера, въ гражданскіятъ свѣтъ, лордъ Жонъ Русселъ объяви че силити сѣ длѣжни да запретятъ проливаніето крѣвъ въ Сирія—Чуждити военни кораби ще сѣдѣтъ жителити. Не е за страхуваніе че завистьта ще протоя планъ, защо сичкити сили ще ся съединятъ за да турятъ край на горѣпомянатити смутни

Сѣкакви нѣща и Новини.

—Пишатъ ни отъ Търново 5 юліа: «Англійскіятъ Пятникъ Коксъ за когото ви писахъ и другари му Стабъ стояха тука два три дена и заминаха за Габрово и отъ тамо за Казанлъкъ. На Петровъ день ходиха на Ясковскіятъ мнастиръ по храма, дѣто имало събранъ доста народъ съ празнични дрехи. Англійцити были любопытни да видятъ българско хоро и Ясковскити моми и мочки имъ поиграли. Възъ тѣхъ биха и пашити първенци, учители.....Тѣ запитвахъ за много работи и обичаха да слушатъ разказваніята ни. Пятъ имъ е за София и Манастиръ».

—14 Юліа 1860. Отъ нѣколко дена насамъ нѣе сме на голѣмъ страхъ. Хайдучи отъ ново ся явиха тѣдѣва. Едного крачмара убиха: и отнесоха парити му; други отведоха въ планината и искаха 30,000 гроша отъ

роднини му за да го пуснат живъ. На по богатите селяне распрашатъ работи за пари отъ 5 до 30 хиляди и са капятъ, ако не имъ пратятъ тия пари въ уречено време да знаятъ, че има да ги избиятъ.

« Горкити човѣци ходятъ, като замаяни, они не могатъ да сѣ прѣхранятъ, хайдуцити имъ искатъ такива сумми! казватъ, че тия хайдуци были една дружина отъ 70—80 души и, отъ време на време като да правили общо събрание, нѣ по многото ходятъ на тайфи по 15—20 души у една страна а друга тайфа на другадъ.

« Селянети са надѣждатъ че бюлюкбашити хсабетте ще изловятъ тия злодѣйци и ще ослободятъ царската рая отъ тия готовановци» (Радомиръ)

— Извѣстваме на нашити Българе че Българо-френскити грамматики на г. Д. В. Х. С. Бероя сѣ намиратъ за проданъ: въ Цариградъ у Господина Х. Ст. Арнаудовъ, въ пловдивъ; у господ. братия Гешоглу; въ Шуменъ у г. Койча Петровъ въ Букорещъ, у г. Нв. Д. Х. Баказоглу въ Сенищовъ у г. Д. Кабакчиевъ, въ Габрово у г. С. Арнаудовъ, въ Търново у г. П. Кисимовъ, както и у самиятъ издатель. — Цѣната имъ е слѣдующата: Който купи само една грамматика или отъ 1 до 50 продава се по 4 цванца една; който купи 50 тѣла и з в е д и ж ж ъ или отъ 50 до 300, то сѣ продаватъ само по 3 цванца. Който купи 300 до 600 продаватъ сѣ само по 2 цв. който купи 600 до 1000 продаватъ сѣ само по 1½ цванца. Освѣтъ туй на сѣмъ десетъ

Издателятъ опредѣлява тая разлика цѣна за да може поскоро да събере доволно пари и да печата другити си вече готови книги. Цѣлата му прочее не е да пече, нѣ колко то ще му е възможно да обогати съ много учебни книги нашата книжевность.

— Пишатъ ни отъ село Впришлеръ,
1860 юнія 9-й.

«Отъ нѣколко дни насамъ и по нашето село както и по всичката чирпанска каза търда сѣ сѣ умножили злодѣйците, и до толко, щото бѣдните селяне не могатъ да сѣ покажатъ влизъ отъ селото, или по работата сѣ свободно да идатъ. На мнозина овчери или воловары отъ селото зеха хлѣба; влизатъ дени и въ селото ни сѣ разны тепнялицы, да испросятъ ушъ хлѣбъ като някаквы си лѣтници, а цѣлата имъ е да прегрѣдатъ на кое и какво мѣсто, и какъ трябва да възвѣстатъ и да извършатъ злодѣйство си, както на примѣръ тая нощъ сѣ посѣтаха да влезатъ и обераатъ църквата ни

Клисарьтъ, дяду Ченю, като заключилъ църковните врата легналъ си да спи въ одаята, която е отворѣ въ Нартиката; Той туку задряналъ и сто че слуша някаквъ шумъ на вратата на нартиката (прустъ). Ти уйдурдисували ключъ дано да отворятъ тихо. Но като сѣ тоя способъ несполучили, зематъ двѣ голѣми дървета и ги употребяватъ за оесенцы да искратъ прозорцити на нартиката и да влезатъ. Выкането на клисарьтъ разбуди селянети, които успѣха да сѣ собератъ, и испитиха възхите, безъ обаче да ги види нѣкой на кадѣ отидоха. Надѣвамеся дано мѣстното начальство земе по строги мѣрки и да истреби тия кривошійцы отъ казата ни, както бѣдните селяне да могатъ спокойно да вършатъ дѣлата си. — Жетвата въ нашето село тая година не е доволна както по околните намъ мѣста, но слава богу, не мяза пакъ на преминалите двѣ години, въ които нищо почти не можехме да принесемъ отъ полето.

— Сандъ паша генералъ на бригада та тръгна въ недѣля за Сирія.

— Ж. де К. казва че въ Аленъ не станало бунтъ.

— Въ провинцията Адава станала една битва между черкезити които паскоро тамо отидоха и между турецкити парвчени ахирети. Причината была че тия послѣднити уловили нѣколко черкези които отивали въ Мугла да купуватъ говеда и убили трима отъ тѣхъ. За да си отвърнатъ черкезити слѣдъ като сѣ оплашили до мѣстното начальство нападнали ги и ги навимъ. Около 200 души изгубили животътъ си.

— Миналата сѣбота на сераскеръ канъ сѣ пригладъ.

Тия войска ще сѣ опредѣли за стража по сичкити части на Цариградъ.

— Пишатъ ни отъ Разградъ 19 Юнія: « Като пристигна тука Н. В. В. Везиръ, направи нашата каза Каймакамлъкъ и постави каймакаминъ Н. Пр. Аали намя Русепецъ. »

— Мѣстното правителство въ Хаджиоглу Пазарджикъ заповѣдало на нѣколко Механджии да затворятъ дуканити си и да не продаватъ вино и други, по причина че градътъ былъ населенъ и отъ Турци. Рѣченити механджии сѣ отправили до Гуджа за да сѣ оплачатъ.

— « Най страшниятъ отъ разбойничити които упостояватъ нашити страни, ни пишѣтъ отъ Провадийско 25 юнія, е Солакъ Мустафа, който разпренѣтъ звѣрскитъ сѣ глѣвъ, члсто представлява такива трагически сѣбни щото производятъ страхъ и трепераніе въ сърдцата. Преминалата недѣля, той влизъ нощемъ въ село Канарево дѣто направилъ голѣмо зло. Единъ злощастенъ баща сѣ сына си, една жена и другъ бѣденъ Българинъ станали жертва подъ остріятъ ножъ на тойзи крвопиецъ. Дядо Димитръ, имато на бащата, былъ изведенъ свързанъ на дворѣтъ, разсѣченъ на късове отъ хайдуцити. Една торба хѣсо и кости обрахме, приказва ми слышъ селанинъ който прижествувалъ на погребеніето, и ги положили въ гробътъ; рѣцѣти му отсѣчени, коремътъ му прободенъ, дробѣтъ и сичката му утроба

на убиятъ старецъ отъ възъ. Смытъ му упушнѣтъ въ хлѣбока, и главата му разсѣчена сѣ ножъ, слѣдъ много мъки издѣхнува.

« Днесъ сѣ научавамъ че нападналъ вчера презъ пощѣта и друго село и съсѣкъ още двама хора, нѣ незнай въротно да ли сѣ пакъ Българи или Турци. Причината дѣто толкост бѣсѣтъ Солакъ Мустафа было че селянети приѣмали въ къщата си запѣта и царски войни които ходили зимасъ да го гонятъ.

« Други злодѣйци сѣ появили около Разградъ по Русчукитѣ пѣтъ и обирали лѣтници; казватъ че имало татѣкъ единъ Българинъ убить сѣреджия— Близко при Кюпрю-кой, нощемъ пробилъ единъ Българинъ: същата нощъ нападналъ у една овчарска къща, нѣ не сполучилъ нищо. Сѣ една рѣчь, голѣмъ страхъ владѣи на сѣкадѣ и никой не смѣи да сѣ покажи отъ възъ градѣтъ и по селата. »

— Слѣдъ нѣколко дни ще излѣзе отъ подъ печатъ една БЪЛГАРСКА ГРАМАТИКА, съставена отъ г. Доктора Мирковичъ. Видѣхмѣ отъ части това интересно и полезно дѣло и съчинителътѣ ина добричата да ни съобщи устно методата й. Тя е нова и толю ясна щото нашити млади ще намѣратъ вътрѣ толю леснотѣ за изучаваніето на языкътъ колкото и напредваніе. За тия преимущества още отъ сега и препорѣчваме на нашити учители и въобще на сичкити Българи. По изданіето й ще говоримъ по нѣ дѣтго.

— Днесъ сѣ зафачатъ годишнити испитанія въ французското училище на Бебекъ. Въ недѣля (17 Юнія) ще сѣ раздаватъ награди на ученицити.

ИЗВѢСТІЕ

СЛИВЕНЪ 20 Юнія 1860

Нашити взаимноучителни таблѣци събрани въ единъ Букваръ, за да може обшій учитель отъ него да приговори у тѣхъ си, което учи въ училището излѣзе отъ печатъ и подиръ нѣкой денъ ще сѣ испроводятъ до мене въ Сливенъ, отъ дѣто жогатъ учители, които желатъ по скороніи успѣхъ на невинитѣ млади дѣтци, които сѣ въверени на тѣхъ да сѣ набавятъ за училищата си. Цѣната на тѣхъ наши взаимноучителни буквари е единъ цванцикъ, а учителитѣ, или общинитѣ ще зематъ за труда си единъ букваръ на десѣтъ тѣхъ.

Увѣрени за искренното родолюбіе на сичкитѣ наши Български учители надѣваме сѣ, че ще ни пишѣтъ отъ много мѣста за тѣхъ буквари, които увѣрени сѣмъ че ще принесѣтъ пожелаемитѣ ползи.

САВВА И. ДОБРОПЛОДНЫЙ

Училищный управитель.

Мон. въ Ц-градѣ 1860 Юнія 12

Лир. Тур.	Гр.	...	...	114
Лир. Англ.	...	...	...	125
Минци	...	...	...	58-30
20-франгъ	...	...	...	100-10
Полъ Имп.	...	...	...	102-20

БОЛГРАДЪ 28 Юнія 1860

Познато је вече на нашии братія Българе, какво въ малопозвѣстиятъ до сега Болградъ ся устроява по учебната часть нѣчто трайно, което скоро ще въскреси българщината и въ този край, въ който предъ малко врѣмя бѣше ъж потъпкалъ Русизмътъ. — Добръ помнѣтъ и ще помнѣтъ на всегда тукашнии жители думити на Г. Арендаренка что « Болгаромъ достаточно знать Богу молиться »! И дѣйствително азъ видѣхъ въ много Болградскы домове—обѣсени по стѣнытъ дългы дипломи съ голѣмы Московскы Орлы, дадени за: чтеніе, писмо и молитвы.

Като ми ся случи да проведѣ почти цѣль мѣсяцъ въ този градъ, (чрезъ нетърпимити горѣщини), и да ся опознаѣхъ добръ съ състояніето на тукашнии учебны заведенія; то бързамъ да вы съобщя ясно и подробно свѣденія за тѣхъ, като предварѣхъ да кажъ на читателити, какво не съмъ намѣренъ да описвамъ мѣстоположеніето на градътъ, тукашнии обычаи и пр. което бы съставило дълго описаніе, а щѣ обрѣнѣхъ вниманіе само врѣхъ училищата. И тѣхъ скоро, послѣ моето пристигваніе въ Болградъ, настѣпи недѣля и азъ отидохъ въ великолѣпнѣтъ Болградскъ черковъ, за да ся помоля Богу.—Тука благочинното стоеніе предъ самійтъ Иконостасъ на 30-40 момичета и голѣмытъ имъ шляпи (капели) ми наумнихъ за дѣвическото училище, което на другиятъ день побързахъ да нагледамъ (придруженъ отъ О. Арх. Максима, Г. Колянджіева, іединъ отъ членовети на комитетътъ и нѣколко почтенни граждане).—Дѣвицѣтъ, които сѣ до 60, ся помѣщаватъ въ два класса.—Учатъ гы: чтеніе, писмо, молитвы, св. Исторія, Аритметика и Катихизисъ.—Сичко ся преподава на Русскій языкъ.—Преподаватъ имъ още: Молдавскій языкъ, начало отъ французскій и ржкодѣліе.—Изъ отвѣтити на нѣкой въпросы, зададени на дѣвицѣтъ отъ моитѣ другаре,

забѣлежихъ, че между тѣхъ иматъ вѣрды способности дѣвицы.—Даже и на самытъ имъ лица ся изображаваше особена живость.—Наставницата е Русска изъ Кишиневъ, която има и помощница изъ истиятъ градъ.—И двѣти сѣ 18 годишни дѣвицы. Кога трудно може да ся вѣври управление училищно на 18 годишно момче: то какво може да ся чака отъ 18 го. дѣвица на която въ умътъ е съвсѣмъ друго!! Кой Болградскій житель не је забележилъ че главното занятіе на г-жя Марія Баранова сѣстои въ постоянна прѣмѣна на тѣкити дѣтни рѣкли и..... Впрочемъ никой не прѣпятствува на г-жя Баранова да продава Русскіятъ си Аристократизмъ по широкити Болградскы улици и въ прелѣстныи сѣдѣ.—Това доставлява даже удовольствіе на мадытъ Болградскы конета, макаръ и да ся презиратъ отъ нея, че не происходятъ отъ дворянскы родѣ!

Главното, което трѣба да ся забѣлежи је, че нейно высокоблагородіе презира Българскіятъ языкъ и, при стараніето на нѣкой благонамѣрени хора, за да ся преподава сичко на Българскій языкъ. Нейна милость въоружи сичкый градъ противъ нихъ.—Нашии братія въ Турско ся стараѣтъ да ся избавятъ отъ слѣпотѣтъ, въ коихто гы е въвлеклъ грѣцкытъ языкъ, а тука съ пары ся купуватъ простотѣтъ!!!! Сега за сега Болградцы иматъ зданіе за дѣвическо училище; зашто което иматъ едва помѣщава 50-60 дѣвицы.—Слѣдователно то само удовлетворява нуждытъ на по богатити граждане, а за сыромасытъ е недостатчно. Въ Болградъ има и двѣ взаимны училища, въ които ся помѣщавѣтъ до 260 дѣца и имъ се преподава сичко на българскытъ языкъ. Упомянѣтытъ училища ся съдържатъ отъ Болградскы суммы.—Взаимниити учители получаватъ по 300 рубли сребрини въ годинажѣ; Наставницата 400 а помощницата 200 р. среб.

За централното училище въ Болградъ је казано подробно въ преводѣтъ на хрисовултъ, който је помѣстенъ въ 13-й брой на книжицѣтъ отъ първата година; за това щѣ кажъ що годѣ за сегашното му положеніе което знаѣхъ че интересува мнозина.—То сѣстои отъ два класса и се преподаватъ слѣдующити прѣдмѣты: Законъ божій, българска грамматика, Географія, Аритметика, Геометрія, Естественна Исторія, чистописаніе и языцы: Молдавскій, Русскій и Грѣцкый.—Наставници по упомянѣтыи прѣдмѣты сѣпетъ: Директорътъ Г. Мутіевъ преподава естественна исторія; Г. Радюловъ преподава: българска грамматика, Аритметика, Геометрія, Географія и грѣцкый языкъ; Г. Шетрованъ—Молдавскытъ языкъ; св. Отецъ Михайлъ Казанджкли—Законъ божій и Русскій языкъ а Г. Барановъ—чистописаніе. Централното училище и другити училища въ 40-тъ колоніи ся управляватъ отъ єдинъ комитетъ, когото сѣставятъ три члена (избираемы отъ сичкити колоніи), директорътъ и колоніалныи началникъ. Комитетътъ си има канцеларія и єдинъ писаръ.—Членовети сѣ обязаны да се събиратъ по два пѣти въ недѣлята да разсѣждазатъ за устройството на училищата. (*) Възъ това трѣба да ся забѣлежи че има назначенъ възъ колоніалныи училища и єдинъ выкашенъ надзиратель, по видимому съвсѣмъ не нуженъ, а натуренъ отъ началникътъ, за когото и нѣкой отъ чл. ся съзнаваха предъ мене. Този надзиратель е извѣстныи Г. Павелъ Кюрчоглу (прекрѣстенъ послѣ на Урамадовъ).

Биографіята на този момѣкъ је извѣстнахъ какъ въ Цариградъ, така и въиъ изъ Българіѣ, а особено на Московскый консулъ въ Варна, (кого-то да поживи Господъ, за да нареди българскытъ работи, а особено за да пре-

(*) Въ тѣхното събраніе, споредъ хрисовултъ, трѣба да участвува и учителитѣ, но това не ся исполнява.

духрани Солунскити попове отъ и да поддржи Церковно-Славянското начало, защото въ него само е спасението)!!!! За голѣмо несчастье или по добръ да речемъ счастье, Г. Кіорчооглу обикаля по честячко Молдавскити колоніи, защо по българскити нѣма келепиръ. Който знае упомянхтиятъ надзиратель, може да съди за ползхтъ която ще принесе. Впрочемъ не е лудъ, който яде двамина, а който му ги дава.

Централното училище, или Гимназія въ болгарскѣ, като всяко подобно ново учебно заведение, още не може да има надлежащото си устройство, но отъ день на день ся устроява по добръ и споредъ срѣдствата и положеніето си, дава надежди да принесе благи плодове не само на тукашнити нѣ въобще на сичкити българини.—Съ жалость ся извѣстихъ тука, че другата половина отъ българскитѣ колоніи, не само не могатъ да бждѣтъ полезни за своитѣ братія но и за себе си, защото у нихъ въ училищата е устранилъ матерныйтъ имъ языкъ, когато тука въ български-тѣ колоніи на Молдавскѣ-тѣ странѣ ся учхтъ на матерный понятный за нихъ языкъ.

Най прѣсната новина, която имамъ честь да ви предамъ отъ тука е, че Болградското централно училище скоро ще си открие и Българска печатница, въ която изведнѣжъ ще почне да ся издава и едно періодическо списание, което ще носи наименование *Преселенецъ*. Сичко това имайте извършено, защо отдавно вече е дало волѣхъ Молдавското правителство за типографія.—Най голѣмата мѣнхотія състои въ това че нѣма такъвъ Българинъ, който да поеме управленіето на типографіята.—Не мислете че и болгарци сж като вашитѣ Търновци! На послѣднхтъ само е дадено да обнародвхтъ сичко що имъ блесне въ фантастическхтъ главы, че было ся извършило послѣ, или не, все едно имъ струва!

Прощавайте сега за повече, че тргнувамъ за Изманлъ.

Единъ пѣтиникъ.

Бурмовъ или Чорбаджійска-та ПАЧЯВРА.

Нашити Българи знаятъ, *Книжници* ти колко сж отстраниха отъ първото си назначеніе. Е добръ! тыя *окаинни Книжници* направиха още една стѣпка повече къмъ тоя смъртенъ пѣтъ. Напредъ, тѣ бѣха стара магази дѣто стари чорбаджии трупаха мухлясали идеи. Сега отдѣлихъ въ тыя магази едно мѣсто за да трупатъ въ катраници злѣчката която Г. бурмовъ ще да бѣва противъ онзи отъ нашити българи който ся покажи.

Нека прочее даде Господъ празната глава на нашити чорбаджии не само да ся обогати съ идеи по стари и по мухлясали, нѣ още и джигерхтъ на Г. бурмовъ да ся обогати отъ злѣчки по чърни отъ онѣя съ които напѣлихъ десѣтъ страници сир. съ десѣтъ гаванки, отъ книжницити.

Да даде още Господъ стоката на чорбаджии и на Г. бурмовъ не само да ся удвои, утрети, нѣ въ нужно врѣмя да стани сторична щото *Чорба-бурмовата* магази да ся разшири.

Види ся че г-нъ бурмовъ желай да направимъ съ черната му злѣчка единъ шербетъ за да угасимъ жадностьта на нашити читатели. Нѣ като сякаме че нито единъ читателъ на *Българія* нѣма нужда отъ бурмовхтъ шербетъ нѣ ще оставимъ злѣчката му тамо дѣто ся намира. Дѣ ще ѣ намѣримъ по добра магази отъ книжницити? И дѣ ще намѣримъ по добри мющеріи отъ спомоществователити на Книжницити?

Нашити читатели знаятъ че г. Бурмовъ ни ся сѣкога видѣ като богословъ безъ богословія, като историкъ безъ исторія, като писателъ безъ слогу, като грамматикъ безъ грамматикъ, съ една дума като книжовникъ безъ книга, като глава безъ мозъкъ. Ако нѣкой

отъ читателити ни не е на нашето мнѣніе, нѣй, за да го убѣдимъ ще му кажимъ едно само нѣщо: то е да прочете или подобръ да хлапни, цѣли, десѣтхтъ гаванки шербетъ които г. Бурмовъ, чорбаджійската пачавра, дава на търновскити езуити.

Да не ся бои отъ шербетхтъ; защото г-да търновскити езуити ще го намѣрятъ, то ся знай, толко добръ колкото с. бенедетскити.

А! г-жа Пачавра! какъвъ добръ шербетъ давахъ на онѣя отъ нашити Българе които тя сякатъ още за способетъ да отличихъ съчиненіята на ученицити отъ онѣя на учителити както сж г. г. Славейковъ и Михайловски. Какъвъ е добръ тоя шербетъ! какъвъ е шекерливъ!!

Да, шекерливъ! много шекерливъ Кѣй знай дали не ще го намѣрятъ нашекренъ отъ невѣжество и гордость, отъ злѣчка и гнѣвъ, отъ набѣди и клевети? Защото въ сяко нѣщо треба да ся ходи до нѣйде. Г. Бурмовъ не знай това. Нѣ това е първото нѣщо което е былъ длѣженъ да изучи.

Още малко врѣмя, и Г. бурмовъ ще ся принуди да ся върни въ училището не както нѣй го желаймъ за интересхтъ му, сир. да научи да отличава съчиненіята на ученицити отъ съчиненіята на учителити нѣ за да научи *азбуката* на благонавіето; не на това благонавіе което сѣкога трѣба да съществува у добръ отхрапенити лица, нѣ най повече на това благонавіе благородно и простодушнхъ, което ся намира у нашити селяне българи.

Чорбаджійската пачавра исповѣва това. « Когато сж принудени да речатъ нѣкоя неприлична дума, казва пачавратя, тѣ сж извинаватъ съ едно: да *прощаваме*. » Нека Г. бурмовъ ся научи да ся ползува отъ уроцыты които дава на хората, за да не имъ става тѣхъ бадяхва пачавра.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИ РАБОТИ.

Цариградъ

Юлія 15/27

Е д и н ъ с у й т а р а л ъ к ъ. — Въ Цариградъ дѣто има по единъ юрнекъ отъ сичкити народи, дѣто толко обичаи, толко правѣ, противостоятъ, дѣто разни облека, разни шарове засвидѣтелствуватъ разни народности. Цариградъ, думаме, е лесенъ за суйтаралѣкъ. Нашити егонисти, съ копейското си подушване, съ личиската си мѣдростъ, съ змѣйнитѣ ви разумность, разумѣли това и побързади да извадятъ полза. Неполезно да приложимъ че тоя суйтаралѣкъ, тѣя комедии сѣмъ отъ стара дата; неполезно да приложимъ още че тѣ ся турятъ на редъ въ Благаянъ и ся представляватъ въ Фенеръ, въ Българската църква, въ метохѣтъ, искаме да кажимъ.

Е! когато човѣкъ е положенъ толко високо и въ истото врѣмя толко ниско, какво то сѣмъ почтенити ни егонисти, тая роль нмѣ добръ отпава.

Стана съборъ; и ний обичаме да го паричаме театро; работи сѣмъ ся разгѣдвали — то ся знай че оныя членове не сѣмъ стоели тамо съ кръстосани рѣцѣ да гледатъ четертѣ стѣни на това комическо здание — въ тѣя работи сѣмъ съставляли суйтаралѣкътъ. Найпослѣ споредъ стѣкоя вѣроятность имало е и актори които ще ся пазимъ да туримъ въ редѣтъ на карагозѣ ага и на хаджияватъ ефенди; тѣ сѣмъ повече отъ това: егонисти-чорбаджии.

Ахъ! ако не бѣхмѣ папицаши! ако лежахмѣ въ чистотата на православіето като въ свинско благо-други иматъ тая отлична честь, и не сме завистливи — ако бѣхмѣ и ний и ичиди, о! тогава тогава само, бѣхмѣ ся сподобили съ това събрание дѣто отпава само избраното племя, чорбаджи-мекеранското поколение! какво щастіе! ний бѣхмѣ слѣдъ това глѣдали достопочтенити актори, бѣхмѣ ся упрели до непоколебимити стѣлпове на православіето и кой знай дали не бѣхмѣ излѣзанъ отъ заблуденіето дѣто имаме искусство да привличаме Славейковцити, Михайловцити! ... споредъ както казва чорбаджийската начавра.

Ами какво щастіе за читателити ни! ний бѣхмѣ нмѣ описали впечатлѣшията си, чувствата си, мѣслили си и тѣя лица, които само единъ Шаривари може да опиши.

И тоя човѣкъ който минува животѣтъ си съ аскитици, подъ едно горѣщо слѣнце, на

една могилка обиколена отъ спия вода, на когото здравіето ся поврежда отъ най малкото духаніе на южнѣятъ вѣтръ, тоя човѣкъ, който саміятъ между смъртнити твари ся сика безсмъртенъ, ся сика да дава законити ся на единъ народъ; тоя избранъ между неизбранити, егонистъ на егонистити, чорбаджия на чорбаджии, мекере на мекеретата, бы ни представилъ великолѣпно зрѣлище съ саміятъ си зайшки поглѣдъ.

Нѣ кетъ вѣстникаръ! нещѣтъ ни, бѣгатъ отъ присѣтствіето ни като чи нашити очи ше ги уручясагъ и невѣрното ни перо ше ги вѣздаде. Напротивъ, ний ... Нѣ зашто тѣя жалуванія. И безъ това, сатирата ся показва, заслужа подъ перото ни!

Ако вѣрваме нѣкои лица както трибува, тая година — която незнаимъ подъ коя зодія е — была плодна отъ мекерета, тѣй сѣмъщо и отъ чорбаджии. Тѣя двѣ думи иматъ сѣмъщото значеніе и ся водятъ за рѣка като двама просяци. Едното безъ другото не можн; невъзможно да живѣи. Когато човѣкъ е чорбаджия треба да бѣде и мекере. По нѣкогашъ, нѣкой е мекере безъ да бѣде чорбаджия. Това е едно исклученіе предъ което до земя ся покланяме.

Думаме прочее чи числото на мекеретата сѣмъ умножило до толко, штоо нашата аритметика ся показа слаба.

И читателити ти ни ги е грижа да ся губятъ въ цифри, и най повече когато тѣ не сѣмъ положителни ... Математиката обича да ся нарича положителна наука; нѣ хващаме ся на еднѣ ако може исчисли нашити мекерета. Днесъ искатъ да изучатъ думата и да научатъ шо е мекереликъ. И ний незнаимъ. Мекереликъ е една отъ тѣя думи които човѣшкѣятъ духъ, нито човѣшката уста не можатъ да изрѣчатъ съ други думи. Метафизиката, логиката, дори и Буржевата богословия ше потрелератъ предъ тая дума.

Нѣкои си искатъ да кажатъ че мекереликъъ ше рѣче дѣлѣкаукаукъ, подлизностъ и, не знамъ шо още. Ний не мѣслимъ тѣй: мекереликъъ е мекереликъ, а не друго нѣщо; и додѣ изыкътъ ни стои Български, мекереликъъ ше стои се мекереликъ. Изыкътъ слѣдова обичайти, правити, и когато мекереликъъ ся свърши думата и тя не ше сѣмъществувала

Испитаніята въ търновскити училища ся отворили въ недѣля на 3 Юлія и щели да траятъ до срѣда. Учителити сами пепитвали ученицити, ако и да поканили нѣколцина отъ гражданити да правятъ тая служба.

« Сички слаби въ знаніята, дума дописникѣтъ, и нѣкой не попитва ученицити за нищо. » Въ търново мюзеверанкѣтъ чини пара.

Отъ 20 до 24 Юлія, Силистра представлявала едно толко весело зрѣлище шо то другъ пѣтъ нѣкога не бывало. Казахмѣ по-предѣ че нашити съотечественици въ тоя градъ зеха за тѣхъ си една отъ църквити които гагаузити бѣха посвоили и похърчили. Като стара, на мѣсто нея, тѣ ше въздигнатъ нова и на 24 Юлія, основнѣятъ камакъ ся положилъ тържественно и великолѣпно, съ присѣтствіето на голѣмо множество за радостта на нашити съотечественици и за ядѣтъ на гагаузити, които между многото охканія и въздѣханія, испукажи по едно да ги убій господъ! Нека ги оставимъ да ся утѣшатъ!

Едно дѣте казало слово въ което най-напредъ благодарило Бога « че ни сподобилъ дума дописникѣтъ, да живѣимъ подъ скиптрѣтъ на владѣтель който за нищо друго не ся старай толкова колкото за спокойствіето и благоденствіето на вѣрнити си подданици, благодаримъ мѣстоначаликътъ Х. П-бриямъ паша за челоуѣколюбіето и отеческата любовъ която жамъ Българити и въобще жамъ сичкити царски подданици показва. »

Най послѣ спомоществованіе сѣмъ отборило и за първи пѣтъ сѣмъ събрали 60,000 гр. на лѣра отъ 100 гр. л. Тѣя пари сѣмъ распоредени както слѣдува.

Г. Р. Теодоровъ 9,000 гр. А. Христоуъ 5,500, Д. П. Златаръ 5,400, Е. П. Златаръ 5,400 П. П. Златаръ 5,200, К. Цонюуъ 4,500 И. Анастасовъ 3,600, И. Димитровъ 3,600, М. Георгіевъ 2,750, К. Мпичовъ 2,500, Н. Титюуъ 2,700, М. Николоуъ 1,800, М. Кирууъ 1,400, Т. Петровъ 1,000, М. Николоуъ 900, Р. Радюуъ 900, Ж. Ивановъ. Г. Филиповъ 1,000, И. Христовъ 840 К. Ивановъ 360, Х. И. Савовъ 270, С. Стефановъ 500, П. Ивановъ 400, В. Владюуъ 300, И. Георгіевъ 300, Д. Ивановъ 200 П. Костадиновъ 400, И. Цонюуъ 180, П. Ивановъ 100, Л. Димитровъ 400, Д. Костовъ 100. Което съставя една сума отъ 60,090 гроша. Дописникѣтъ ни пиши отъ доло слѣдува, което значи че има още.

Наистинна, въ Силистра сѣмъществуватъ народни чувства които сѣмъ показватъ на вѣтъ чрезъ едно вещественно спомоществованіе. Разредѣтъ на сичкити горни числа, препорѣчваме го на нашити егонисти въ цариградъ. Нека ги разгѣждатъ, нека ся умизлюватъ надъ тѣхъ; тѣ можатъ нѣщо да ся научатъ. Зашто жалостно е да глѣдаме че най упорнѣятъ егонистъ, онеи които си най

много подлига ностъ, онзи които ся хвали че поддържа чистно, отъ своя кесія, Българското училище въ цариградъ, е подарилъ Българската народна църква въ цариградъ само съ 2,000 гр.

На 29 юнія въ Мачинъ изхвърлили пмято на Силистренскія фанариоти, Діонисія и го намѣстили съ пмято на Н. В. Султанъ. Приготовленията за да ся извърши богослуженіето въ този радостенъ денъ сж зели единъ денъ напредъ и трима свещеници, единъ Българинъ и двама молдовани, сж отредили за тая служба. Нъ двама чорбалжи тажмлари, Констандиль Діонисіевъ векилий и Иваница молдовански чорбаджія, употребили сички възможни средства за да разбъркатъ една такава работа. Най послѣ тѣ сполучили да заплашатъ молдованити свещеници, и да ги оттеглятъ да не служатъ. Само Българскія останалъ постояенъ и твърдъ въ общаніето си и изпълнилъ дължността съ голямо въсхищеніе и радост отъ страна на народъ. Безъ да го кажимъ явно, с че тѣ фанариотски орждія сж останали съ интригите си.

Исчерповаме отъ едно особито писмо отъ Свищовъ, 6 юлія слѣдующити редове: « Владиката гръцки Григоръ, като тръгна В. везиръ, много ся мъчи чрезъ неговата машина, попъ Христо, да не сполучи нѣщо; колко ся бѣше разрогатилъ и бѣше побѣснелъ попъ Христо по дохожаніето на В. Везиръ, като ся надѣваме че вече чорбаджіята му Григоръ ще сполучи намѣреніта си; нъ отъ послѣ като видѣ че нашии свещовци ако и да бѣха ги навикали нъ като прави въ работата си, не ся поведоха пакъ подиръ примка та на фанариотина; то попъ Христо захови други пътъ чи да видимъ дали ще сполучи въ намѣреніето.»

Въ Свищовъ става въпросъ да ся състави една община отъ нѣколко пълномощни лица които да ся грижатъ за църковни работи и за работити които ся отнасятъ на образованіето. Това намѣреніе озрѣло вече и въ часъ въ които ни сме надѣваме ся да сж е турило въ дѣйствиѣ и да ся е направило.

Григоръ дошълъ въ Свищовъ преди дохожаніето на В. Везир. Като слизалъ отъ вапорътъ срѣщналъ нѣколко млади и ги поздрави. « Нъ тѣ ся сториха, дума дописката ни че единъ глѣда на часовникътъ си, че другъ ся чеши, че другъ си истървава бастунъ, че другъ друго. » Фанариотинътъ кудисалъ въ камъката на Г. Керметчиоглу и стоялъ вътрѣ като куковца

безъ да иде нѣкой да го види въ дупката му. Вечеръта шестима отъ гражданити отиватъ та му казватъ да не смѣй да служи литургія нито пакъ да влѣзе въ църквата имъ. Фанариотинътъ нѣмалъ какво да прави. Когато вече той си отишълъ за Търново, единъ лудъ, Илія Мурдара ходялъ изъ улицити и викалъ че керметчиоглуси намѣрилъ изгубеното.....

Шумлянскія Венеаминъ принесе както знаемъ фамиліята си въ Котиль. Още като билъ въ котиль и не излѣзълъ да плени, жеравянци му писали да не дохажда въ селото имъ; нъ той отговорилъ съ приструваніе че не разумѣлъ писмото имъ. тѣ му писали и втори пътъ да не дохажда че нѣматъ нужда отъ антихристови благословія. Най послѣ той отишълъ въ селото имъ. Селанити затворили въ недѣля църквата за да не влѣзе и до вечеръта кучетата и дѣцата и мали честь да го испратятъ единти съ віяніята си другити съ виковети си. Сягатъ че ли е чумата.

Той ходилъ и въ градецъ; и тамо нищо му не дали.

По слѣдствие на тѣя постыжки отъ страна на нашии Българи Венеаминъ ся оплакалъ до Сливенскія каймаканинъ. Като челякъ разумѣтъ каймаканинътъ слушалъ оправданія та на нашии Българи които му отговорили че тѣ слѣдватъ въ сичко цариградскити Българи, че ще пратятъ прошенія до В. правителство за Іерархіята ни и че не ще дадатъ на Венеаминъ нито пара. И тѣй тая работа сж свършила.

Венеаминъ сж е надѣвалъ, видя ся, на котленскити чорбаджи Х. Юрдана куружковъ, Н. Белевъ, Х. Димчо Х. Янаковъ, Х. Г. Х. Геновъ, на тѣхъ годишнити хаджи за да го подкрѣпятъ.

Отъ Сливенъ сега ни извѣстятъ че празникътъ на св. Кирилла и Методія сж празнувалъ тържествено въ тоя градъ. — Годишнити испитавія въ Сливенъ начиватъ днесъ, 15 Юлія; распусътъ ще ся продължава отъ 1 Августа до 15 Септеврія.

Ний казвахме въ миналити си листове че Анатолюсъ, Хилпидарски духовникъ въ карнобатъ, сж мъчалъ да измами подпискити на Карнобатчани за оправдае на нечестното му поведене. Той сполучилъ и днесъ имаме предъ очити си съ 15 подписки едно писмо кое протестува « противъ безчеловѣчното окаявство наложено на Анатолюза и иска да ся оправдай духовникътъ имъ отъ тѣзи завистливи нападения които произхождатъ отъ нѣкои развращени. »

По тогавѣтъ е че тоя протестъ искарува Анатолюза причина на много благодаріе и истинно съгласіе; « защото, прилагатъ лукаво подписантѣ, като е подарилъ обществото съ едно доволно количество отъ жити и пари води и духовното си стадо като истиненъ! Българинъ! въ истинитѣ пътъ на просвѣщеніето както и религіозно безъ да постапа злѣ въ неговити святи длъжности!!! » Това е то което ся нарича подкупване отъ фанариотити. Чякаме подробности отъ дописникътъ си.

На 28 юнія, Силистренскія фанариотинъ Діонисій стигналъ въ Туля. Преди да дойде вапорътъ, австрійскія консулъ, Георгъ мартуръ гръкъ-арнаутинъ по родътъ свикалъ сичкити мукани, власи, Елчиози за да посрѣщнатъ караказанското чудовище. Пратилъ още да вика по главнити и отъ Българити. Първи втори пътъ, тѣ отказали. Нъ най послѣ, австрійскія консулъ ги заплашилъ че ще имъ прати запѣе за да ги дигни. Двама трима отъ тѣхъ сж принудили да идатъ.

Желади бихми да знаемъ съ сизата на какво право единъ австрійски консулъ ся мѣси въ религіознити работи на Султановити подданици и ги насилва да правятъ работи отъ които сж отвращатъ! Не стига дѣто елчинскити и русекити агенти дълбаатъ нашиятъ народъ; днесъ и австрійскити ли начинаха?!

Имаме предъ очити си една дописка отъ Болградъ която говори за състояніето на Българскити училища въ тоя градъ. Читателити ни ще я намѣрятъ въ началото на листътъ ни,

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

*Истинното състояние на котленскити
общии училища.*

продълженіе

Подиръ Великденъ учителитѣ пакъ пзрѣкли да затворятъ училищата за което и извѣстили на старцитѣ. Тогава църковнитѣ епитропи г. Ненко Бойоглу и г. Х. Пендо (достопохвални за отличното си родолубіе) привикватъ учителитѣ и имъ казватъ: да не затварятъ училищата, но да слѣдватъ още три мѣсяца да учятъ, и ако подиръ туй време пакъ не имъ ся заплати, то тогава да правятъ каквото имъ е угодно; а за тие три мѣсяца, църковнити епитропи се връщатъ на учителитѣ да имъ заплатятъ отъ черковнитѣ касси. Дѣйствително, учителитѣ и по-

вѣрвали на любоводителѣ черковни епитропи и — подиръ Великденъ не затворили училищата, но се обѣщали още три мѣсяца да учатъ и да потърпятъ Истината е. г. редакторе, че прежній ви дописникъ не е добъръ чловѣкъ; защото вмѣсто да ви яви сѣщѣтъ истинѣ: излъгалъ и васъ и всичкитѣ ваши читатели; а причината що го е подбудила да лъжи предъ всички свѣтъ, друга не е била, разумѣва се, освѣн да похвали г. Х. Петръ Х. Матеевъ ушъ като най любоводенъ (??!) отъ другитѣ котленски старци, и отъ това явно слѣдова, че дописникътъ ви, който и да е, трѣба да е, едно мекере и подлизулка на г. Х. Петра Х. Матеевъ и кой знае, по каквы и интересны причини.

Като хортувамъ за Котленскитѣ училища, дълженъ съмъ да ви кажѣмъ нѣщо и за учителитѣ имъ: кои сѣ и какви сѣ? Но това щѣ сторѣмъ съ второ, като се поулесѣмъ, тогава щѣ ви прикажѣмъ и за слѣдствието на рѣшеніето на Котленскитѣ старци.

Котелъ 10 Юнія

Прѣди единъ мѣсяцъ бѣхъ ви писалъ за тогашнѣто состояніе. Извѣстнѣхъ ви че учителитѣ, като щѣхъ подиръ Великденъ да затворятъ училищата, спорядъ стѣбитѣ на черковнитѣ епитропи бѣхъ се рѣшили да ги отворятъ пакъ и да си слѣдватъ работѣтъ; но съ условіе какъ, ако до юнія не имъ се заплати отъ тукашнѣтъ общинѣ, [по първитѣ членове на която по него време се прибиратъ въ Котелъ]; то они тогава да правятъ каквото щѣтъ. — Днесъ е 10 юнія, и училищнитѣ работи си стоятъ тамъ дѣто бѣхъ и имѣхъ, дѣто бѣхъ и слѣдъ Великденъ: училищната касса спрѣтъ не е събрала още нито една парѣ отъ 50,00-тѣхъ гроша що сѣ записани въ тефтерѣтъ; понеже както и по прѣди ви писахъ, всичкитѣ почти спомоществователи водими отъ примѣрътъ на Х. Петра Х. Матеевъ казвахъ че *дуру не дадѣтъ другитѣ и азъ не давамъ* и тѣй никои не е далъ еще ни парѣ.

(слѣдува).

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Споредъ послѣднитѣ новини отъ Европа които отиватъ до 8/20 юлія извѣстятъ че съгласно съ В. порта, рай дѣятелити мѣрки сѣ зели за

да помогнатъ на християнитѣ въ Сирія. Франція и Англія сѣ споразумѣли да пратятъ военни сили на мѣстото дѣто крѣзавити сцени ставаха. Тѣй депешити увѣрватъ че шестъ голѣми кораби сѣ готвели да трѣгнатъ отъ Тулонъ за Беирутъ.

Англія и тя готви кораби които ще заведѣтъ войски за въ сѣщѣтъ градъ. И една друга депеша извѣстятъ че четири военни кораби отъ които двѣ австрійски и двѣ испански, стигнали въ Беирутъ за да защишаватъ интереситѣ на единородцитѣ си.

Францускіятъ Мониторъ обнародва едно писмо отъ Н. В. Султанътъ до Н. В. Императора Наполеона. Н. И. В. Султанътъ дума въ това писмо че *францускіятъ Императоръ* познава скѣрбѣта която му направили сирійскитѣ приключенія и обявява че тишината и покойствието ще сѣ въведѣтъ, че виноватитѣ ще сѣ накажатъ и че правда ще сѣ отдаде на сички.

Ж. де Константинопль обнародва слѣдующитѣ забѣлежаванія относительно за слуховѣти и страховѣти които тѣя послѣдни дни сѣ раздаваха изъ столицата ни:

« Треба да запазѣтъ жителитѣ прѣтивъ лѣжливити слуховѣ които зломысленни хора разносятъ, и които почтенни хора вѣрватъ по нѣкогашъ много лесно. Оныя които распрѣскатъ такива страховѣ сѣ надѣватъ, нѣ напусто, че ще сполучатъ да произведѣтъ една частъ отъ лошитѣ слѣдствія които ни представляватъ като извършени дѣла.

« Независимо отъ тишината и добритѣ расположенія на столицата, врѣхъ които е прѣведно да сѣ надѣваме Императорското правителство е, при това, вѣорѣжено съ военни и морски сили повече отъ колкото треба за несмущеніето на благочиніето, безъ едно внезапно потѣпкуваніе което да унищожи сѣкакво наеманіе за едно какъво да е движеніе.

« Нѣ сякаме че е нуждно за об-

щѣтъ интересъ, що то тая морална сила която тишината и почтенността на жителитѣ даватъ на правителството да не сѣ смали отъ намысленитѣ дѣлбанія на нѣколцина които прѣскатъ страховѣ. Тѣй, сякаме че организитѣ на мнѣніето въ нашата столица сѣ дължни, да уважатъ нужността въ която сѣ намиратъ сичкитѣ почтенни граждани да помогнатъ на правителството чрезъ вѣвѣреніето което иматъ въ вниманіето което сѣкой може тука да оцѣни. »

Леванъ Хералдъ пише врѣхъ сѣщѣтъ подлогъ: « Страшливи слуховѣ сѣ раздадоха тѣя послѣдни дни въ градътъ ни, нѣ толко сѣ недостойни за вѣрваніе, што не заслужватъ никакво заниманіе. Видисѣ, отъ друга страна, че В. порта зема нуждитѣ мѣрки за да запази тишината въ столицата. »

Сичкитѣ министри въ Влахія дали оставката си която сѣ прѣдела отъ князь Куза.

Требаше да сѣ надѣваме че конституціята която неаполскіятъ царъ, Францъ II, даде на народѣтъ си ще произведе малко много въспираніе въ бързитѣ воюванія на Гарибалди. Сициліитѣ сѣ видятъ благодарни отъ тѣя реформи и начнуватъ да разумѣватъ че пеще иматъ голѣма полза отъ управленіето на туринската бурокрація. Претъ сичко тѣ желаятъ автономіята си; и като ще иматъ единъ парламентъ и едно вице царство това ги съединява около Неаполъ. Нападваніето врѣхъ Мессина сѣ отлага и дипломатіята сѣ ползува отъ това прикѣсваніе.

Съюзътъ между Неаполъ и сардинія сѣ приговари съ дѣятелностъ; остава Римъ и сѣ надѣватъ че едно приближеніе не е невъзможно и съ него. Отъ сѣкадѣ сѣ явяватъ надѣжди за едно споразумѣніе което като утвърди царството на Франца II, ще тури край на тоя бунтъ които дойде толко безъ врѣмя да въспрѣ търговіята и искусствата.

За сѣщѣтъ Неаполски въпросъ,

конституционелъ предлага едно рѣшеніе което ся представи на Вилла-франка и на Цурихъ. Това рѣшеніе състои въ поставянieto на една Ита-лійска конфедерация. Ето заключеніето на парижскіятъ вѣстникъ:

„Това рѣшеніе не бѣше прочее, както го сякаха, новостъ, смѣхъ: то бѣше едно голѣмо и плодотворно преданіе. Нѣ ако е тѣжъ, защо преди малко оше, то не вѣстържествува? Нужно ли е прочее да го напомнимъ тука? За зла честь, това рѣшеніе срѣщна въ началото и дори подиръ Виллафранка двѣ препятствія: Римъ и Неаполъ.

„Неаполъ ся покланя днесъ, и защитител-вѣятъ и нападателнѣятъ трактатъ когото Францъ II предлага на Викторъ Еммануила, е, на кѣсо, едно соединително дѣло кѣсно, нѣ пѣлно, съ началото на италійската конфедерация. — Остава Римъ: Понтификалното правителство, спротивъ нѣкаквѣ врѣмenni грѣшки има праведно голѣма слава за политическата си мѣдростъ и за умното искусство и разумѣва че е лужно да напусне нѣ какви опасни отговорности и да ся съедини искрено съ партіята на бѣдностъга, съ народната партія.“

Заслужниятъ листъ излязва тука политическити намѣренія на Француското правителство относително за италійската Конфедерация. Това рѣшеніе бы было лесно, сега като неаполскіятъ царъ ся съгласява, ако работити въ Италія бѣха днесъ въ сѣщото състояние въ което ся намираха по съгласіето на Виллафранка. Нѣ приключеніята които ся представятъ предъ очити ни доказватъ че има въ тѣхъ по силно нѣщо: логиката на нѣщата. Прочее тая логика не ся види да елонн гѣмъ поставянieto на една конфедерация и спротивъ голѣмпи мѣжнотип за збѣжданieto и п сичкии препятствія които можатъ да ся поддигнатъ, единството на Италія е оше една отъ мѣжнотипти която надминува сичкити други.

Англійското правителство оцѣнява Неаполското положеніе съ единъ начинъ който сѣ приближава на описи на *Конституц.* „Ако Неаполскіятъ царъ, дума то може да приговори подданициити си и да ги направи да живѣятъ подъ царуванieto му съ либерални установенія, правителството на царицата не ще намѣри какво да оплаква въ това слѣдствіе. Ако Сици-

лійскіятъ народъ може да придобіе конституціята отъ 1812, и ако ся благодарни, намъ не ся пада да критикуваме рѣшеніята му. Нѣ отъ друга страна никога не ще махнимъ отъ предъ очити си началото което обявихме, и което имаме за свѣщенно—ако и да ся намѣри нѣкакво исклученіе, сир. че относително за вътрешното управленіе на една държава, народътъ на тая държава е нѣй добриятъ сѣдовникъ и че чужденцити не трѣба да ся мѣсятъ за да насилятъ или съборятъ това рѣшеніе.“

Въ сѣщото засѣданіе лордъ Жонъ Русселъ изрѣклъ тѣя думи които иматъ голѣмо значеніе: „Колкото за мене, смѣнѣвамъ ся много че народътъ въ сѣверъ въ Италія, подъ сѣщиятъ скиптръ съ народътъ на южна Италія ще може да състави едно твърдо и съединено правителство.“

Отъ нѣколко врѣмя, нѣколко вѣстници не преставатъ отъ да раздаватъ зломыслени слухове врѣхъ намѣреніята на францускіятъ императоръ. Споредъ *Конституционелъ*, това происходитъ отъ едно съзакіатіе отъ старити партіи които глѣдатъ славата която Франца придоби въ днешни врѣмена и ся трудятъ да ѣмъ зачернятъ. Тѣжъ въ Англія голѣмъ страхъ е привзелъ сичкити духове които даватъ да вѣрватъ че Франція ще подигни бой противъ англійскіятъ народъ. Въ Испанія, Мадридскити вѣстници бѣдѣтъ императорътъ, че има око на границити на Ерба и на Балеарскити острови.

„Отъ друга страна, за да уплашатъ Португалия, раздаватъ новината че по слѣдствіе на едно тайно споразумѣніе съ Испанія, тая послѣдната ще погълни народностъта на тоя народъ. Въ Германія за да смалятъ съгласіето-то което ся постави на Виллафранга между двамата императори даватъ за вѣрваніе че императоръ Наполеонъ рѣшилъ да унищожи Хабсбургската династія; за да обеспокояватъ малки-ти князове на конфедерацията, казватъ че

Франція и Пруссія сѣ съгласили за да ги погълнатъ; за да обеспокояватъ Пруссія, извѣстятъ че Франція ще пачни единъ бой за да земе Рейски-ти си граници; за да уплашатъ Германія, въображаватъ че единъ таенъ трактатъ ся заключилъ съ Данія. За Белгія казватъ че императорътъ ималъ въ ума си да я завоева. Най сѣ-тиѣ и Италія не оставатъ мирна, нѣ измыслюватъ не знамъ какво неслѣдствено съгласіе съ Туринъ, съгласіе чрезъ което Франція щѣла да иска или Генуя или Сардинія за удовлетвореніе на съединенieto на Сицилія съ Тенонъ.“

Слѣдъ това исчисленіе горѣпомя-тіятъ вѣстникъ прилага: „Сти га да исчислимъ тѣя лѣжи и страхове за да докажимъ глупостъта имъ. Колкото за насъ, нѣй бѣхми пріели такива измыслюванія съ ненавистъта която заслужаватъ, ако, по злостѣіе тѣ не намѣрѣха въ Европа лесенъ входъ който причинява на сѣкѣдъ неповѣренностъ и вреди на вървежътъ на работити. Праведно е поне отговорностъта на това зло състояніе да ся даде на оныя които го произвождатъ.“

„Повече ги умоляваме нежели ненавиждаме да, нѣй оплакваме искрено оныя човѣци които като предпочитатъ жлостниити страсти на партіити на благородниити удовлетворенія на патриотизмътъ, ся мѣчатъ да смущаватъ покойството на отечеството си, но интересъ на лични кареси.“

Една демонстрація станала при Варшава въ Польша. На 8 юнѣ тая година станало погребенieto на довицата на генералъ Совински, който ся уби на 7 Септември 1831 на Вола при варшава. Повече отъ 20,000 души присѣтствуваха на това тържество, и когато проповѣдникътъ въ словото си говорилъ за колонелъ Совински — той ималъ тоя чинъ въ Русската войска предъ бунтѣтъ на 1830 — сичкото множество извикало генералъ Совински! Сички сѣ срукнали, раздрали чѣрното платно което покривало носилото, раздрали го и сѣкой желалъ да упати по единъ кѣсъ за паметъ на тоя день.

Слѣдъ тържеството мнозина отишли на Вола, на мѣстото дѣло падналъ генералътъ

и приваkali вниманието на полицията чрезъ възхищеніето съ което изражавали чувствата си. Тамо много запиранія станали; изсичко това било началото на по тежки сцени които сж случили въ Варшава отъ него день.

Една часть отъ жителити, именито горнители классове не присъствуваха на обрядътъ и имали концертъ въ една общенародна градина. Това ся изтъкувало на зло и тия лица подпаднаха отъ него день на самъ подъ скришени и общенародни обезчестенія. Полицията затвориша тая градина и ся противила по дѣятелно на безчестията които ставали въ улицити. Тя открила че бунгътъ происхожда отъ една политическа тайна община съставена отъ неопитни млади. Числото на уловени лица было трійсѣтъ, азъ пуснаха думатъ половината.

Една брошурка ся издала въ Парижъ подъ заглавие: английската политика, която брошурка съвѣтвала англія да ся приближава по тесно до Франция и ся мжчи да докажи че интересътъ на двата народа е да стоятъ сѣдинени.

Вапорити Вашингтонъ и Сотонъ тръгнаха отъ Генуа на 9, съ множество волници за сицилія. Други три ги послѣдвали съ 2,200 волници.

Кабинетътъ въ Палерма далъ оставката си. Тя имала за причина рѣшеніето на Гарибалди относительно за запираніето на Фарина.

Като Гарибалди показалъ предъ колонелъ Туръ много пѣти желаніето си да види много унгарски офицери въ войската си, Колонелътъ нисалъ до Кошута; тоя послѣдниятъ предложилъ това на двама отъ офицерити си които приели и сж на пѣтъ за сицилія.

По слѣдствие на едно исканіе което папата направилъ да му ся даде едно прибожище въ нуждно врѣмя, царъ Максимиліанъ предложилъ на Н. С. градовети Вурцбургъ или Бамбергъ. Тая новина ся потвърждава отъ два вѣстника.

Новинити отъ Кина извѣстятъ че островъ Шузанъ е въ рѣцѣти на французити и на англезити които ся населяватъ и поставятъ военни и морски заведения. Една комисія отъ фран-

цузити и англезити управлява островътъ. Единъ английски вѣстникъ въ Кина мисли че тая година военнитѣ движенія на съюзнитѣ войски не ще даждатъ рѣшителни слѣдствия. Думатъ че адмиралътъ ще заимай цю-чинъ предъ да нападне крѣпостити Таку.

Новинити отъ Африка извѣстятъ че Теодоръ 1, Абисински Императоръ който бѣше доста силенъ изгубилъ много отъ провинциити които привзелъ. Нагузіе—Нилкасъ, противникътъ му, ся показалъ по горѣнъ.

Сѣкакви нѣща и Новини.

— Въ Жеравна момити и женити извадили пѣсѣтъ на Венемина.

— Клуцохорскіятъ мостъ въ Сливнянъ, канятъ ся тия дни да зафанатъ да го правятъ—Отъ сѣщиятъ градъ пратили камъ 1 юлія, нарочно човѣкъ съ прошенія до В. Безиръ въ които излагатъ спикити си нужди и молятъ честното правителство да обърне милостиво око камъ състояніето имъ.

— Сливстренското общество умолява същевникътъ отецъ Георгия Алексіевъ отъ Казанлъшко село Саране да извѣсти чрезъ България дѣ ся намира или да стани да иди въ Силистра, споредъ споразумѣніето което сж имали помежду си.

— Чорбажиската пачавра, думата е отъ Г. Бурмовъ, ни даде тия дни добро зрѣлище за сѣхъ, като отвори въ българскити книжици една такава полемика каквато цариградскити хора сж научени да слушатъ по скелити, по механикти.....Отъ тая страна тя не имъ ся види чудна. Едни на които языкътъ треба да ся надупчи съ игла—искатъ да потвърдятъ че Г. Бурмовъ, днесъ чорбаджеска пачавра заключилъ съюзенъ трактатъ, нападагеленъ и защитителенъ, съ горѣпоменѣтити заведенія; други пакъ и тѣ съ лопатияи язычискатъ да убѣдятъ свѣтътъ че подробности и вѣдѣхувеніята които сж изложени въ членътъ противъ Телелейско горе (кн. 11) Г. Бурмовъ чорбаджиската пачавра, ги черпалъ въ Балатъ който не е далечъ отъ жилището му; и това, казватъ тѣ, чрезъ единъ подземенъ телеграфъ който ималъ безбройни съобщителни точки.

Тия мнѣнія, много съобразни съ рѣченіята членъ, ни ся видятъ възможни дори и за

вѣрваніе. За това, до нови подробности нито потвърждаваме нито отричамъ.

Положена тамо на митрипъ, чорбаджиската пачавра изнабѣрила много нѣща: Първо една компания Славейково—Михаловска 2^о езуитски привърженици; 3^о единъ страшенъ непріятель, който ся обаждалъ ту отъ стара планина, ту отъ Троянъ, ту отъ Бѣл-Брътъ, ту отъ Търновската Епархія ту отъ село сизекорево, ту отъ горѣ тилелейско. Можимъ да кажимъ на чорбаджиската пачавра че подземниятъ му телеграфъ не е то-ченъ. Видися да ся е про билъ и депешити да ся губятъ. Тоя непріятель дѣто ся кріялъ, споредъ пачаврата, ту въ едно ту въ друго отъ горнитѣ мѣста, не е единъ; тѣ сж толкозъ козкото сж и мѣстата неглише има ли между тѣхъ и единъ двама Бурмови ученици.

Единъ пѣтникъ.

—Като извѣстяхимъ за случкити въ съборътъ, кой-то стана въ българскія метохъ, забравихимъ да забѣлжимъ една друга случка която дава добро мнѣніе за нѣколко отъ събранитѣ лица на тоя съборъ. По случай на нахенованіето на налѣсникътъ на грѣцкия патрикъ, пратили сж писма до сѣка черкова като наставленія какъ да ся помянува патриаршеското име въ черковити. Таквози едно писмо довели и на Бѣл черкова то-чно, когато ся държало засѣданіето на съборътъ. Разумѣвася че това писмо го дали на нашити двама Владыци, които казали да отговорятъ на приносѣнія, че това писмо не ся приема отъ Българската черкова. Това трѣбува да го забѣлжягъ добръ нашити Вѣзаре по-вѣтъ.

— Послѣднитѣ новини отъ Европа извѣстятъ, че прусскіятъ князь-регентъ шѣлъ да ся срѣщне съ австрійския царъ въ Теплицъ на 1³/₂₅ юлія. А по септември шѣлъ да ся срѣщне съ русскія царъ въ Варшава.

— Телеграфически депешѣ дошли у Цариградъ въ четвъртъкъ извѣстятъ, че десѣтъ хиляди французка войска тръгнала отъ Тулонъ за Бейрутъ. Така и Англическа войска тръгнала за това мѣсто отъ Малта и отъ другитѣ англически скелѣ.

— Журналъ де Константинаполъ, отъ днесъ, обнародва въ официалната си часть единъ членъ върху българскіятъ вѣроисповѣденъ въпросъ. Въ слѣдующіятъ си листъ не ще го обнародваме съ прилични разсужденія.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Юлія 15

Лир. Тур.	Гр.	...	...	118 30
Лир. Англ.	...	...	...	129 30
Минцъ	...	...	...	60 25
20-франгъ	...	...	...	100-10
Полъ Имп.	...	...	...	107
Медж. бѣло	...	...	...	23 - 15

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ.

Дъловете на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (1)

VIII.

Свѣтъникътъ подаде ржката си на Арманда и му рече:

— Какво си хубавъ тая сутринъ като тріандафилъ.

Истинната е че Армандъ бѣше ся развалилъ.

— Види ся че си спалъ както трѣба, приложи бащата. Щастливъ си; азъ не затворихъ очити.

— А! кой е кривъ, татко, рече Армандъ полвинъ умилень, полвинъ замаянъ.

— Да, щастливъ си повтори свѣтъникътъ, щастливъ въ сичко.

— Ахъ! рече Армандъ че въ какво съмъ щастливъ?

— Сичко косто щеше да ти погуби ти върви напредъ.

— Ты вървашъ?

— Знаешъ ли че вчера, по срѣдъ нощъ, ты бѣше загубилъ четири милиона?

— Наистина, бѣхъ забравилъ, извика младиятъ и ся подсмиваше, и ты ми го бѣше казалъ.

— И ты не щеше да вървашъ, а върваше звѣздата си! милионити ти сж на мѣриха.

— А бахъ! отъ кого?

— Отъ една жена снабдена съ сичкити физически и морални качества и която чини малко повече, сякажъ отъ г-жа Новарчинъ, която ты толко безумно хвалеше.

Армандъ истрѣпна като чи го попариха съ горѣщо желѣзо.

— Боже мой, да, послѣдва свѣтъникътъ, една приятелка нареждаше вчера тая работа за тебе, и сичко отиваше добръ до когато ты обърна сичко съ

това исповѣданіе за полза на княгинята. Окажии! види ся рече Г. де Біержъ нпсичко, види ся че бѣдната тя слушаше!

Армандъ ся запрѣ на думата.

— Бѣдната! повтори той зачудень.

— Бѣдната ти, чядо, оная която ти готви приятелката ни баронката.

— Готвятъ за мене..... рече Армандъ загърленъ.

— Да, безуміето ти за което треперяхъ не измѣни нищо въ положеніето. Младата за добра честь нищо не чула. Г-жа Шодрей ми извѣстява. Добра жена! нека закусимъ ранко, искашъ ли? Защото треба да ида да я благодаря отъ твоя страна и отъ моя.

— Да я благодаримъ за какво? рече Армандъ кривогаѣдо.

— Е добръ! за тая женидба която оя появява.

— Нъ.....

— Какво?

— Не съмъ никакъ готовъ да ся жена, отговори Армандъ рѣшително.

Свѣтъникътъ, замаянъ, погледна побледнялото лице на сына си, помръда веждити, и:

— А! въздъхна.

Армандъ обичаше баща си; имаше най голѣмо повереніе въ разсѣженіето му и въ способността му за работити. Нъ по обичайтъ на млади-ти момци, които негли не сж съвсѣмъ криви, той върваше опытътъ не толко пужда, за сполучваніето на работити на сърцето. Опыттътъ дава свѣти и стои срѣщо страстити. Страстити, слѣпа сила не бы стигнали никсга до цѣль-та ако не ся правиха на глухи. И най сѣтнѣ страстити, както и трясхавицата, иматъ своята си рола на тоя свѣтъ.

Прочес, въ това обстоятелство, Армандъ нещеше нищо да повѣри на Г. де Біержъ отъ пощното примежди, първо защото свѣтъникътъ щему даде свѣти, послѣ защото ще има беспокойствіе за слѣдствіята. Свѣти, Армандъ нещеше; беспокойствія той бы ги крилъ на баща си. Ксето ся заключаване

въ това прочуто разсѣженіе на единъ съвреженикъ;

« Не обичамъ свѣтити и съмъ благодарень, защото ако ги обичахъ быхъ ги слѣдувалъ а азъ не щѣ да ги слѣдвамъ. »

— Татко, рече той на баща си, защото да сж уженъ тѣй безъ да ся приготвя. Да не бѣда ти убръгналъ, като съмъ свободень и благополучень.

— Не е ли човекъ свободень когато ся ужени, повърна бащата по ядосанъ, свободень е за двѣма това е сичко и сѣкамъ по нравственно нежели да бѣде робъ на двѣма, четири или пѣтина. При това, то не вреди нищо когато човѣкъ е былъ безъ мѣрка свободень.

— Безъ мѣрка? Рече Армандъ засмѣно. Злоупотребихъ ли свободата? Хоканшъ ли ми днесъ слѣдъ като толко пѣти ся благодареше отъ мене? Татко, свѣтъникъ си, а не повелитель.

— Желалъ быхъ да знамъ, рече Г. де Біержъ, какво драгоцѣнно има, не думамъ въ сърдцето, нъ въ духтъ на едного който отказва четири милиона,

— Стой! извика Армандъ, щастливъ отъ бащината погрѣшка, те ти Г. де Біержъ, стонкътъ, разгѣдвачтъ на смѣткити, немилостивыятъ ценсоръ на хората които обичають среброто, който сѣка че говори за жененіе на сына си да му говори за милиони.

Знаеше, лукавіятъ, какъ баща му ще падне скоро, ударень отъ своятъ му топъ.

Свѣтъникътъ ся зачерви малко.

— Не е работата за сребро, рече той смутень. Ако казвамъ едно число, то е защото не можя да кажи името. Това имя, запретено ми е да го издамъ. Ето защо го представлявамъ съ зестра. Ты знаишъ че не уважавамъ зестрата.

— Като не я уважавамъ, прекъсна Армандъ, да не говоримъ вече за това.

— Нъ уважавамъ качества, достойнството, уважавамъ една свършена жена, каксото оная за която е въпросъ. (слѣдва)